

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้ยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชัน (Metacognitive Strategy) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากเอกสาร ตำรา และระบบอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับการออกแบบกระบวนการเรียนการสอน ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน การสอนอ่านโดยใช้ยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชัน มีรายละเอียดดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

- 1.1 ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ
- 1.2 สิ่งที่ต้องเรียนรู้ในภาษาต่างประเทศ
- 1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- 1.4 คุณภาพผู้เรียน
- 1.5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

- 2.1 ความหมายของการอ่าน
- 2.2 ความสำคัญของการอ่าน
- 2.3 องค์ประกอบของการอ่าน
- 2.4 กลวิธีที่ใช้ในการอ่าน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

- 3.1 ความหมายของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
- 3.2 ความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจ
- 3.3 องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ
- 3.4 ระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

4. แนวคิดเกี่ยวกับเมตาคอกนิชัน

- 4.1 ความหมายของเมตาคอกนิชัน
- 4.2 องค์ประกอบของเมตาคอกนิชันในการอ่าน

- 4.3 การพัฒนาเมตาคognitionชั้นในการอ่าน
- 5. เอกสารเกี่ยวกับชุดการสอน
 - 5.1 ความหมายของชุดการสอน
 - 5.2 บทบาทและความสำคัญของชุดการสอน
 - 5.3 ลักษณะและประเภทของชุดการสอน
 - 5.4 องค์ประกอบของชุดการสอน
 - 5.5 ขั้นตอนการผลิตชุดการสอน
 - 5.6 คุณค่าของชุดการสอน
- 6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น

อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

สิ่งที่ต้องเรียนรู้ในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้ง มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

- **ภาษาเพื่อการสื่อสาร** การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิด รวบรวมและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

- **ภาษาและวัฒนธรรม** การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

- **ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น** การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้ กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

- **ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก** การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานต1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1 .2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

- ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือกรวบรวมหัวข้อเรื่องใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

- สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้เคียง สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยายอธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและ

เขียนบรรยายความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสพการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

- พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสพการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสพการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

- เลือกลงใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

- เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและ อธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับ ของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

- ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

- ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

- ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น เป็นภาษาต่างประเทศ

- มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง และ นันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100 - 2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

- ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมัธยมศึกษาปีที่ 1

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม. 1	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงง่ายๆ ที่ฟัง และอ่าน	<p>คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงในการ ทำอาหารและเครื่องดื่ม การประดิษฐ์ การใช้ยา/ สลากยา การบอกทิศทาง ป้ายประกาศต่างๆ หรือการใช้อุปกรณ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there./ Say it again/ Read and draw./ Put a/an...in/on/under a/an.../ Go to the window and open it./ Take out the book, open on page 17 and read it./ Don't go over there./ Don't be late. etc. - คำขอร้อง เช่น Please look up the meaning in a dictionary./ Look up the meaning in a dictionary, please./ Can/Could you help me, please?/ Excuse me, could you ...? etc. - คำแนะนำ เช่น You should read everyday./ Think before you speak./ คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกม Start./ My turn./ Your turn./ Roll the dice./ Count the number./ Finish. etc. - (คำสันธาน)conjunction เช่น and/but/or - (ตัวเชื่อม)connective words เช่น First,... Second,...Third,... Next,... Then,... Finally,... etc.

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม. 1	2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน และบทร้อยกรอง (poem) สั้นๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน	ข้อความ นิทาน และบทร้อยกรอง การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค - การแบ่งวรรคตอนในการอ่าน - การอ่านบทร้อยกรองตามจังหวะ
	3. เลือก/ระบุประโยคและข้อความ ให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (non-text information) ที่อ่าน	ประโยค หรือข้อความ และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็น วงคำศัพท์สะสมประมาณ 1,400-1,550 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม) การตีความ/ถ่ายโอนข้อมูลให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย กราฟ แผนภูมิ ตาราง ภาพสัตว์ สิ่งของ บุคคล สถานที่ต่างๆ โดยใช้ Comparison of adjectives/ adverbs/ Contrast : but, although/ Quantity words เช่น many/ much/ a lot of/ lots of/ some/ any/ a few/ few/ a little/ little etc.
	4. ระบุหัวข้อเรื่อง (topic) ใจความสำคัญ (main idea) และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทาน และเรื่องสั้น	บทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น และเรื่องจากสื่อประเภทต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ โทรทัศน์ เว็บไซต์ การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่ - Yes/No Question - Wh-Question - Or-Question etc. - Tenses : present simple/ present continuous/ past simple/ future simple etc. - Simple sentence/ Compound sentence

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน	ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล เช่น การทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ การชักชวน ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด และสำนวนการตอบรับ การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน
	2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ และคำชี้แจง ตามสถานการณ์	คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจง
	3. พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ เช่น Please.../..., please./ I'd like.../ I need.../ May/Can/Could...?/ Yes,../Please do./Certainly./ Yes, of course./ Sure./ Go right ahead./ Need some help?/ What can I do to help?/ Would you like any help?/ I'm afraid.../ I'm sorry, but.../ Sorry, but... etc.

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม	คำศัพท์ สำนวน ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน
	5. พูดและเขียนแสดงความรู้สึกรู้สึกและความเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้เคียงตัวกิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบอย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึกรู้สึก ความคิดเห็น และให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียใจ ดี ไม่ได้ จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ ในชีวิตประจำวัน เช่น Nice/ Very nice./ Well done!/ Congratulations. I like... because... / I love...because.../ I feel... because... I think.../ I believe.../ I agree/disagree... I don't believe.../ I have no idea.../ Oh no! etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสิทธิภาพ และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสิทธิภาพ สิ่งแวดล้อม ใกล้ตัว เช่น การเดินทาง การรับประทานอาหาร การเรียน การเล่นเกม ฟังเพลง การอ่านหนังสือ การท่องเที่ยว
	2. พูด/เขียน สรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ(theme) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	การจับใจความสำคัญ/แก่นสาระ การวิเคราะห์ ความเรื่อง/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ เช่น ประสิทธิภาพ ภาพยนตร์ กีฬา เพลง

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	3. พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้เคียง ไกลตัว พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ	การแสดงความคิดเห็นและการให้เหตุผลประกอบเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้เคียง ไกลตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสม มารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	การใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการสนทนา ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การชมเชย การใช้สีหน้าท่าทางประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับ หรือ ปฏิเสธ
	2. บรรยายเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา	ความเป็นมาและความสำคัญของเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา
	3. เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทาน บทบาทสมมุติ วันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียง ประโยคชนิดต่างๆ เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยค ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ ของไทย การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
	2. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง วันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษากับของไทย	ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง วันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. ค้นคว้า รวบรวม และสรุป ข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม การสรุป และการนำเสนอข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.1	1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า ความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/การค้นคว้าความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านได้ความสนใจในทักษะการอ่าน เนื่องจากการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ อีกทั้งเป็นทักษะที่ต้องใช้มากในชีวิตประจำวัน จึงมีผู้ให้นิยามของการอ่านไว้มากมาย ดังนี้

Phillip B. Shaw (1973, p.272) ได้ให้ ความหมายของการอ่านว่า เป็นกระบวนการสื่อความหมายของความคิดอารมณ์และความรู้สึกต่างๆ ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดไปยังผู้อื่นในขณะที่ผู้อ่านกำลังอ่านก็จะพยายามรับรู้ถึงความคิด อารมณ์และความรู้สึกเหล่านั้นของผู้เขียน โดยผู้อ่านต้องใช้ความสามารถของตนถอดข้อความจากตัวอักษรออกมาเป็นความหมายที่เข้าใจได้

E.D. Rumelhart (1981,p.18) กล่าวถึงการอ่านตามแนวทฤษฎีประสบการณ์เดิม (Schema) ว่า เป็นกระบวนการสื่อความหมายระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนโดยใช้ข้อความเป็นสื่อ ซึ่งมีเป้าหมายหลัก คือ ผู้อ่านเข้าใจความหมายของสารหรือข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อกับผู้อ่าน

Larry A. Harris & Carl B. Smith (1986, p.55) ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นรูปแบบการสื่อสาร เป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิด ของตนผ่านทางตัวอักษร ผู้อ่านจะต้องตีความจากตัวอักษรเหล่านั้น ซึ่งผู้อ่านจะสามารถตีความได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความคุ้นเคยกับเรื่องที่อ่าน และความรู้ทางภาษาของตน

Kenneth S. Goodman (1988, p.12) ได้ให้ทัศนะว่า การอ่านเป็นการอภิปรายร่วมกันระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน โดยอาศัยตัวอักษรเป็นสื่อกลางมีการปฏิสัมพันธ์ในสาระสำคัญ ระหว่างภาษาและความคิดในการอ่าน กล่าวคือ ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร และผู้อ่านอ่านแล้วคิดและแปลความตัวอักษรเหล่านั้น

David Nunan (1989, p.32) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านคือ กระบวนการถอดรหัสสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียน โดยเริ่มจากหน่วยเล็กในระดับตัวอักษรไปจนถึงหน่วยใหญ่คือ ในระดับคำ อนุประโยค และประโยค

นอกจากนี้ นักการศึกษาของไทยยังได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน อาทิ เช่น มานิตย์ บุญประเสริฐ (2526, หน้า 1) กล่าวถึงความหมายของการอ่านว่า การอ่าน คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านโดยมีข้อเขียนเป็นสื่อกลางหน้าที่ของผู้อ่านคือการค้นหาความหมายจากข้อมูลนั้นๆ

ศิวพร ลีตะฐาน (2531, หน้า 40) กล่าวว่า "การอ่านเป็นการเรียนรู้ความคิดของผู้อื่น เป็นการแสวงหาความรู้และเป็นการเพิ่มพูนความรู้ให้กว้างขวางข้อความเพียงประโยคเดียวย่อหน้าเดียวหรือบทความทั้งบท จนถึงหนังสือทั้งเล่ม ย่อมต้องมีความคิดของผู้เขียนแฝงอยู่ ผู้อ่านต้องจับความคิดของผู้เขียนให้ได้"

เล็ก ภักดี (2535, หน้า 11) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านคือ การรับสารทางความคิด ซึ่งมีผู้เขียนเป็นผู้ส่งสารผ่านทางตัวอักษร ผู้อ่านจะต้องแปลตัวอักษรออกมาเป็นความหมายโดยใช้ประสบการณ์ของตนช่วยในการทำความเข้าใจ

โดยสรุปกล่าวถึงความหมายของการอ่านได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความคิดของผู้เขียนและผู้อ่านโดยสื่อความหมายทางตัวอักษร การปฏิสัมพันธ์นั้นจะมีประสิทธิภาพและบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการสื่อหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่านในการที่จะผสมผสานประสบการณ์ความรู้เดิมของตนให้สัมพันธ์กับข้อมูลที่ได้อ่าน

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตามความหมายของผู้เขียนที่ต้องการสื่อพร้อมกันนั้น ผู้อ่านต้องใช้ประสบการณ์เดิมของตนเป็นเครื่องมือช่วยพัฒนาความคิดในการอ่านด้วย

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของมนุษย์ เนื่องจากเป็นทักษะที่ช่วยในการแสวงหาความรู้ต่างๆ ช่วยให้ได้ติดตามความเจริญก้าวหน้าของโลกได้ทัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมในโลกปัจจุบันนี้ เป็นสังคมของข่าวสารข้อมูลและเทคโนโลยี จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่คนเราต้องอาศัยการอ่านเป็นเครื่องมือที่จะนำเราออกจากความไม่รู้ไปสู่ความรู้และประสบการณ์ต่างๆ และการอ่านยังเป็นบันไดที่จะนำเราก้าวไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นและเจริญก้าวหน้าในทุกด้าน

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531, หน้า 84) ได้กล่าวไว้ว่า " การอ่านเป็นกุญแจสำคัญในการรับรู้เกี่ยวกับข้อมูลต่างๆ ได้ดี และเป็นประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้ในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตในระยะยาวอีกด้วย เพราะการอ่านจะช่วยให้เกิดการพัฒนาศักยภาพในการศึกษาหาความรู้ได้กว้างขวางขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการดำรงชีวิตให้ดีขึ้นจากวิชาความรู้ที่ได้รับ"

เพ็ญแข ประจันปัจฉนิก (2531, หน้า 1) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นสิ่งสำคัญ และมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของบุคคลในสังคมปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมที่มีการพัฒนา ซึ่งการติดต่อสัมพันธ์หรือการสื่อความเข้าใจต่อกันในสังคม ใช้รูปแบบการเขียนที่เรียกว่าเป็นการสื่อความเข้าใจต่อกันในระดับขั้นที่สองหรือขั้นสูงแทนการสื่อความเข้าใจกันด้วยคำพูด ซึ่งนับเป็นการสื่อความเข้าใจในระดับขั้นที่สองมากขึ้นเท่านั้น

นิรันดร์ กุลชนันท์ (2530, หน้า 53) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่าการอ่านมีส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศ เพราะช่วยปรับปรุงคุณภาพชีวิตของคนให้ดีกว่าเดิม การอ่านทำให้บุคคลเป็นผู้มีความรู้ ซึ่งความรู้จะช่วยพัฒนาคนและคนจะช่วยพัฒนาประเทศชาติ

U. B. Gbenedio (1986, pp.46-47) ยังได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ในการศึกษาหาความรู้พัฒนาและเพิ่มพูนประสบการณ์ต่างๆ และเพื่อความบันเทิง

อานันท์ ปันยารชุน (2535, หน้า 20) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านจะทำให้ คำศัพท์ของเรากว้างขวางขึ้น สอง เราจะจำสำนวนได้และยังอ่านมาก สิ่งเหล่านี้จะซึมซาบเข้าไปในสมอง แล้วมันจะถ่ายเทออกมาเองโดยที่เราไม่รู้ตัวว่าเอามาจากไหน

แม้ว่าปัจจุบันการสื่อสารและเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ทันสมัยจะมีมากมายก็ตาม แต่สิ่งพิมพ์ก็ยังคงความสำคัญในระบบการสื่อสารที่ติดต่อกันทั่วโลก ถ้าปราศจากสิ่งพิมพ์หรือตำราต่างๆ ความก้าวหน้าทางการศึกษาหรือแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการที่สำคัญคงไม่เกิดขึ้น โดยเฉพาะในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญมาก

จากความคิดเห็นของนักศึกษาและผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวข้างต้นพอจะประมวลความสำคัญของการอ่านได้ว่า การอ่านเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานของมนุษย์ในสังคมปัจจุบันซึ่งต้องแข่งขันดิ้นรนเพื่อการอยู่รอดและพัฒนาตนเองในการดำเนินชีวิตให้ทัดเทียมผู้อื่นในสังคม การอ่านจึงมีบทบาทในการพัฒนาตนให้เป็นผู้รอบรู้ ฉลาด เข้าใจตนเอง ผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมรอบตัวได้มากขึ้นและพร้อมจะก้าวไปให้ทันต่อความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงของสังคมตามยุคสมัย

องค์ประกอบของการอ่าน

จากความหมายของการอ่านที่นักศึกษากลุ่มท่านกล่าวไว้ข้าง จะเห็นได้ว่า การอ่านมิใช่กระบวนการที่จะเกิดขึ้นได้เพียงแต่ผู้อ่านได้สัมผัสภาษาทางตัวอักษรเท่านั้น จุดมุ่งหมายสำคัญของการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ และมีใจเพียงเข้าใจความหมายตามตัวอักษรที่ได้อ่านเท่านั้น หากแต่ผู้อ่านจะต้องสามารถตีความสาระที่อ่านนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อด้วย ผู้อ่านจะสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ เพียงใด และประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของการอ่านหรือไม่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญหลายประการ William Scott Gray (1988, pp.35-37) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้เป็นข้อๆ ดังนี้

1. การรู้จักคำ (Perception of the Word Used) การเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะเบื้องต้นของการอ่านทุกประเภท ผู้อ่านจะอ่านได้เข้าใจต่อเมื่อมีความสามารถในการอ่านตัวอักษร
2. การเข้าใจความคิดของผู้เขียน (Comprehension of the Ideas) ผู้อ่านอ่านแล้วก็ต้องสามารถรับรู้ได้ว่า ผู้เขียนต้องการสื่อความอะไรแก่ผู้อ่านหรือมีจุดประสงค์ในการเขียนอย่างไร
3. การมีปฏิกิริยาต่อความคิดของผู้เขียน (Reaction of the Ideas) เมื่ออ่านแล้วผู้อ่านต้องประเมินความคิดของตนต่อเรื่องที่อ่าน เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยอย่างไร
4. การมีทักษะในการผสมผสานความคิดเก่ากับความคิดใหม่ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน (Integration of the Ideas) เป็นการหลอมรวมความคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่านกับประสบการณ์เดิมของตน

Kenneth S. Goodman (1971, pp.25–27) และ ฉัตรสุดา ดวงพลอย (2526, หน้า 8–9) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า องค์ประกอบ 4 ประการ จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่าน มีดังนี้

1. ความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge)
2. ประสบการณ์และความรู้เดิม (Schema)
3. ความสมบูรณ์ของเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน (Conceptual or Semantic Completeness)
4. ความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน (Text Schema)

Rod Ellis & Brian Tomlinson (1980, pp.140–142) ให้ความเห็นว่าคนที่ผู้อ่านสามารถอ่านได้ดีนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านทักษะกลไก (Mechanical Skill) คือทักษะในการใช้สายตาอ่านกวาดไปตามตัวอักษร ผู้อ่านที่มีทักษะด้านนี้ดีจะสามารถอ่านได้อย่างรวดเร็ว
2. ด้านการเข้าใจความหมายของคำ (Understanding the Meanings of Lexical Items) ผู้อ่านที่มีทักษะด้านนี้ดีจะสามารถเข้าใจได้ทั้งความหมายโดยตรงและความหมายโดยอ้อมของคำในเนื้อเรื่องที่ได้อ่าน รวมทั้งสามารถเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทได้ด้วย
3. ด้านการเข้าใจความหมายทางไวยากรณ์ (Understanding Grammatical Meanings) คือ การที่ผู้อ่านสามารถใช้ตัวนะในการสร้างแนวคิด มีความรู้เกี่ยวกับเกี่ยวกับโครงสร้างของประโยคแบบต่างๆและเข้าใจถ้อยคำที่ผู้เขียนใช้อ้างอิงถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้วในเรื่องที่ได้อ่าน
4. ทักษะการใช้เหตุผล (Reasoning Skill) ผู้อ่านที่ดีจะสามารถเชื่อมหรือลำดับเรื่องราวต่างๆ ในเรื่องที่อ่านเข้าด้วยกันได้และรู้ว่าเนื้อเรื่องตอนใดสำคัญและไม่สำคัญ
5. ทักษะการเลือกสรร (Selection Skill) คือความสามารถที่ผู้อ่านแยกแยะความแตกต่างระหว่างใจความสำคัญและใจความที่มาสนับสนุนให้รู้ว่าส่วนใดคือบทนำ เนื้อเรื่อง หรือบทสรุป

Mary Finocchiaro & Chirstopher Brumfit (1983, p.144) กล่าวว่าองค์ประกอบสำคัญที่ส่งเสริมการอ่าน ได้แก่

1. ความรู้ความสามารถในการเดาหรือคาดคะเนความหมาย
2. ความรู้ในเรื่องโครงสร้างทางภาษา
3. ความรู้และความคุ้นเคยในเรื่องคำศัพท์และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
4. ความรู้ในเรื่องกลวิธีในการอ่านแบบต่างๆ
5. ความสามารถในการพัฒนาความเร็วในการอ่าน

ในการอ่านนั้น องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้อ่านดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้นนั้นเพียงอย่างเดียว ไม่อาจทำให้การอ่านประสบความสำเร็จได้เสียทีเดียว เนื่องจากยังมีองค์ประกอบภายนอกอื่นๆ ที่ จะช่วยส่งผลต่อประสิทธิภาพในการอ่านของผู้อ่านด้วย อันได้แก่ลักษณะของบทอ่าน และปัจจัย ทางด้านร่างกายกับสภาพแวดล้อม เช่น แสงสว่าง อุณหภูมิ สถานที่ การพักผ่อน ฯลฯ (Larry A. Harris and Carl B. Smith 1986, pp. 227–228)

องค์ประกอบในการอ่านที่นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านได้กล่าวไว้ข้างต้นอาจสรุปได้ว่า การอ่านจะประสบผลสำเร็จและผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขึ้นอยู่กับ องค์ประกอบด้านความรู้ความสามารถเกี่ยวกับภาษา ได้แก่ เสียง ศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ อันจะนำผู้อ่านไปสู่ความเข้าใจในถ้อยคำ และข้อความที่มีความสามารถในการคิด ฟินิจพิเคราะห์ และใช้วิจารณญาณจะสามารถแยกแยะส่วนที่สำคัญ และไม่สำคัญในบทอ่านได้ สามารถเชื่อมโยง เนื้อหาต่างๆ และสรุปความได้ สามารถคาดคะเน หรือเดาความได้ รวมทั้งสามารถนำประสบการณ์ ความรู้เดิมของตนมาสัมพันธ์กับความรู้ใหม่ในบทอ่านได้ นอกจากนี้ ผู้อ่านที่มีวิจารณญาณจะ สามารถสร้างทัศนคติในทัศนคติและสภาพแวดล้อมให้เป็นเครื่องมือช่วยเสริมการอ่านของตนให้มี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้นด้วย

กลวิธีที่ใช้ในการอ่าน

เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์ เชิงจิตวิทยา เป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ ระหว่างภาษา กับความคิดของผู้เขียนและผู้อ่าน โดยผู้เขียนถอดความคิดของตนออกมาในรูปแบบ ของภาษา และผู้อ่านถอดรหัสออกมาเป็นความคิด จึงเป็นไปได้ยากที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จ ในการอ่านของตนได้โดยไม่ได้รับการฝึกการอ่าน Donald Keefe & Valerier Mayer (1991, p.181 อ้างอิงใน กาญจน์พิชชา ฤวิไลไทย. 2548, หน้า24) กล่าวไว้ว่า “ภาษาจะถูกเรียนรู้ได้โดยการใช้ ภาษา คนเราจะเรียนรู้การอ่านได้ก็ต้องฝึกอ่าน จะเรียนรู้การเขียนได้ก็ต้องฝึกเขียน เป็นต้น” ในการ อ่านนั้น ผู้อ่านจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านบทอ่านแต่ละเรื่องแตกต่างกันออกไป ผู้อ่านจะอ่านอะไร นั้น ขึ้นอยู่กับว่าอ่านเพื่ออะไร จุดมุ่งหมายในการอ่านจะเป็นตัวกำหนดการเลือกกลวิธีการอ่านให้ เหมาะสมกับบทอ่าน และจุดมุ่งหมายในการอ่านนั้น ๆ

อรุณี วิริยะจิตรา (2532, หน้า 237) ได้ให้ความเห็นว่า การที่จะประสบความสำเร็จในการ อ่านเพื่อความเข้าใจนั้นผู้อ่านต้องมีความสามารถ 3 ประการ คือ ความสามารถทางสติปัญญา ความรู้ทั่วไป และกลวิธีในการอ่าน ซึ่งจะหมายถึง มีความสามารถที่จะเลือกใช้กลวิธีในการอ่านได้ เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการอ่านบทอ่านแต่ละเรื่อง

ผลการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านได้สะท้อนให้เห็นว่า การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ความตั้งใจนี้เพราะนักเรียนยังไม่ได้รับการฝึกการใช้กลวิธีในการอ่านอย่างเพียงพอ นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอกลวิธีต่างๆ เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่น

Oran Stewart and Ebo Tei (1983, pp.36–43) ได้เสนอแนะวิธีที่จะช่วยพัฒนาการอ่านไว้เป็นข้อๆ ดังนี้

1. การใช้คำถามประเภท Wh-question กับเรื่องที่อ่าน การที่ผู้อ่านจะต้องตอบคำถามให้ได้เมื่ออ่านเนื้อเรื่องจบแล้วว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร และทำไม จะช่วยให้ผู้อ่านมีแนวทางในการอ่าน
2. การอ่านย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องใหม่เป็นบางส่วน เนื้อเรื่องบางตอนที่สำคัญหรือยากที่จะเข้าใจ ผู้อ่านต้องกลับมาอ่านซ้ำอีกครั้งเพื่อทำความเข้าใจในส่วนนั้นๆ
3. การสร้างจินตภาพเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านควรฝึกสร้างจินตภาพในขณะที่อ่านเรื่องต่างๆ โดยเริ่มฝึกจากบทอ่านที่มีลักษณะของการพรรณนา
4. การปรับอัตราเร็วในการอ่าน การอ่านที่ดีนั้นไม่ใช่เพียงอ่านแล้วเข้าใจความหมายของเรื่องเท่านั้น แต่ผู้อ่านต้องสามารถอ่านได้เร็วด้วย
5. การเดาหรือทำนายเนื้อเรื่องล่วงหน้า ผู้อ่านควรฝึกเดาว่าอะไรจะเกิดขึ้นในลำดับต่อไป หรือเดาว่าผู้เขียนจะกล่าวถึงอะไรต่อไป
6. การเล่าเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ผู้อ่านควรจดจำรายละเอียดในขณะที่อ่าน แล้วนำมาเล่าให้เพื่อนๆ ฟัง เพื่อฝึกให้ผู้อ่านพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านมากขึ้น
7. การจัดลำดับความสำคัญของประโยค กลวิธีนี้จะช่วยให้ผู้อ่านรู้จักแยกแยะระดับความสำคัญของประโยคต่างๆ รู้ว่าประโยคใดสำคัญที่สุด ประโยคใดสำคัญรองลงไป
8. การตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่าน ผู้อ่านควรถามตัวเองก่อนเริ่มอ่านก่อนทุกครั้ง ต้องการอะไรจากการอ่าน

Rebecca L. Oxford (1990, pp.58–173) ได้แนะนำกลวิธี ต่างๆ ที่ผู้อ่านควรได้รับการฝึกเพื่อปรับปรุงทักษะการอ่าน โดยแยกแยะไว้เป็นหมวดหมู่ ดังนี้

1. การพัฒนาการอ่านด้วยกลวิธีด้านความจำ กลวิธีที่ช่วยเสริมสร้างความจำในการอ่านได้แก่
 - 1.1. การจัดหมวดหมู่คำศัพท์
 - 1.2. การนำความรู้ใหม่ไปเชื่อมโยงกับความคิดรวบยอดเดิม

- 1.3. การนำคำใหม่ไปใช้ในบริบท
 - 1.4. การใช้รูปภาพหรือสร้างจินตนาการ
 - 1.5. การใช้แผนภาพ (Semantic Mapping)
 - 1.6. การจำคำหลักหรือคำสำคัญ
 - 1.7. การจำคำศัพท์ที่ออกเสียงคล้ายคลึงกันหรือคล้องจองกัน
 - 1.8. การทบทวนเนื้อหาหรือบทเรียน
 - 1.9. การใช้ความรู้สึกหรือท่าทางประกอบ
 - 1.10. การใช้เทคนิคด้านกลไก (Mechanical Techniques)
2. การพัฒนาการอ่านด้วยกลวิธีด้านความรู้ความคิด เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน ผู้อ่านควรฝึกฝนกลวิธีต่างๆ เหล่านี้ คือ
- 2.1. การฝึกฝนโดยการอ่านซ้ำๆ
 - 2.2. การจดจำและใช้รูปแบบ หรือโครงสร้างประโยคที่ตายตัว
 - 2.3. การฝึกอ่านสิ่งที่พบได้ในชีวิตจริง เช่น บทความโฆษณา ฯลฯ
 - 2.4. การจับใจความของเรื่องโดยการอ่านคร่าวๆ (Skimming) หรืออ่านเพื่อหาส่วนที่สำคัญ (Scanning) ในเนื้อเรื่อง
 - 2.5. การใช้แหล่งข้อมูลในการค้นหาความหมาย เช่น พจนานุกรม ฯลฯ
 - 2.6. การคิดหาเหตุผลอย่างมีกฎเกณฑ์
 - 2.7. การวิเคราะห์สำนวนโดยแยกแยะวิเคราะห์เป็นส่วนๆ
 - 2.8. การเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเสียงศัพท์ และโครงสร้างระหว่างภาษา เป้าหมายกับภาษาของตน
 - 2.9. การแปล
 - 2.10. การถ่ายโอนความรู้
 - 2.11. การจดบันทึกย่อ
 - 2.12. การสรุปความ
 - 2.13. การสร้างความเด่นให้จับใจความสำคัญ เช่น การขีดเส้นใต้ การทำดอกจัน ฯลฯ
3. การพัฒนาการอ่านด้วยกลวิธีการคาดเดาข้อบ่งชี้ในการใช้ภาษา เมื่อพบปัญหาหรือขัดข้องทางภาษาในขณะที่อ่าน Rebecca L. Oxford แนะนำว่า ผู้อ่านควรใช้กลวิธีการคาดเดาข้อบ่งชี้ในการใช้ภาษา โดยใช้วิธีการเดาอย่างมีเหตุผล ซึ่งในการเดานั้นผู้อ่านต้องอาศัยตัวชี้แนะ (Clues) ที่ปรากฏในเรื่องเพื่อนำไปสู่การหาเหตุผลประกอบการเดาหรือทำนายข้อความนั้นๆ

ตัวชี้แนะนั้นอาจเป็นตัวชี้แนะทางภาษาศาสตร์ เช่น รากศัพท์ หน้าที่ของคำ ฯลฯ และการชี้แนะอื่นๆ เช่น บริบท สถานการณ์ในเรื่อง เป็นต้น

กลยุทธ์ในการอ่าน 3 ด้านใหญ่ๆ ดังกล่าวข้างต้นนั้น เป็นกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและสติปัญญาโดยตรง แต่เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ซับซ้อน การใช้กลยุทธ์ในการอ่านเพียง 3 ด้านดังกล่าว จึงยังไม่เพียงพอที่จะช่วยให้ทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพ และสำเร็จโดยสมบูรณ์ได้ Rebecca L. Oxford ยังได้เสนอว่า นอกจากกลยุทธ์ 3 ด้านใหญ่ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว กลยุทธ์ที่สำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ยังมีกลยุทธ์อีก 3 ด้านนี้ นั่นคือ กลยุทธ์ควบคุมและตรวจสอบตนเอง กลยุทธ์ด้านจิตพิสัย และกลยุทธ์ด้านสังคม จะช่วยส่งเสริมและเกื้อหนุนให้การพัฒนาทักษะต่างๆ ทางภาษาของผู้เรียนประสบความสำเร็จได้โดยสมบูรณ์ โดยกลยุทธ์ควบคุมและตรวจสอบตนเอง นั้นเป็นกลยุทธ์ที่ผู้เรียนใช้เพื่อควบคุมและตรวจสอบความรู้ความคิดของตน ใช้เพื่อวางแผนและจัดการกับกระบวนการเรียนรู้ของตนในขณะที่กลยุทธ์ด้านจิตพิสัยนั้นจะเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ ทักษะคิด และการจัดการกับสภาพอารมณ์ของผู้เรียนในขณะที่เรียน ส่วนกลยุทธ์ด้านสังคมจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างราบรื่นในขณะที่เรียน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่าน Rebecca L. Oxford ได้นำเสนอกลยุทธ์ทั้ง 3 ด้าน ดังนี้

1. การพัฒนาการอ่านด้วยกลยุทธ์ควบคุมและตรวจสอบตนเอง ผู้อ่านจะสามารถพัฒนาทักษะการอ่านของตนได้ โดยใช้กลยุทธ์ควบคุมและตรวจสอบตนเอง ดังต่อไปนี้

- 1.1. ตั้งความสนใจของตนไว้ที่เนื้อเรื่องที่อ่าน
- 1.2. นึกถึงความรู้เดิมของตน แล้วนำมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่
- 1.3. พยายามหาวิธีการอ่านที่เหมาะสมกับตน
- 1.4. จัดสภาวะแวดล้อมให้เอื้อต่อการอ่าน ได้แก่ บรรยากาศ อุณหภูมิ และแสงสว่าง
- 1.5. กำหนดเป้าหมายในการอ่าน
- 1.6. วางแผนการอ่านที่เหมาะสม
- 1.7. ควบคุมและตรวจสอบตนเอง โดยค้นหาข้อผิดพลาดและหาแนวทางแก้ไข
- 1.8. ประเมินความก้าวหน้าในการอ่านของตนเอง

2. การพัฒนาการอ่านด้วยกลยุทธ์ทางด้านจิตพิสัย ผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จจะเป็นผู้ที่สามารถควบคุมอารมณ์ และมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน มีนิสัยรักการอ่าน ซึ่งเราสามารถส่งเสริมการอ่านด้วยปัจจัยด้านจิตพิสัย ดังนี้

- 2.1. ลดความตื่นตัว เช่น อ่านหนังสือบันเทิงหายใจเล็กๆ ฟังเพลงเบาๆ ในขณะที่อ่าน
- 2.2. ส่งเสริมให้กำลังใจตนเอง

- 2.3. สนใจและตรวจสอบอารมณ์ความรู้สึกและทัศนคติของตนเอง
3. การพัฒนาการอ่านด้วยกลวิธีด้านสังคม การเรียนรู้ภาษาจะต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ๆ กลวิธีด้านสังคมจะช่วยให้ผู้อ่านเพิ่มความสามารถในการพัฒนาความเข้าใจความคิดและความรู้สึกของผู้อื่นได้ กลวิธีเหล่านี้ได้แก่
- 3.1. การถาม ได้แก่ การถามเพื่อขอคำอธิบาย หรือขอคำยืนยัน
 - 3.2. การอ่านร่วมกับผู้อื่น การอ่านเป็นคู่ หรืออ่านเป็นกลุ่มจะช่วยเพิ่มทักษะทางการอ่านและการคิด อีกทั้งช่วยลดบรรยากาศของการแข่งขัน
 - 3.3. การพัฒนาความเข้าใจด้านวัฒนธรรมของผู้อื่น
 - 3.4. การคำนึงถึงความคิดและความรู้สึกของผู้อื่น

Beth Ann Herrman (1990. pp.89-96 อ้างอิงใน กาญจนพิชชา ฤทธิไทย, 2548:28) ได้เสนอแนวทางที่ครูผู้สอนจะช่วยพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนได้โดยใช้กลวิธี Metacognition ดังนี้

1. สอนให้ผู้อ่านรู้จักกระบวนการอ่าน อันได้แก่ เข้าใจพื้นฐานของการอ่านว่าการอ่านคือ การสื่อสารที่ต้องเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน เข้าใจเกี่ยวกับความรู้เดิมกับเนื้อหาที่อ่าน นอกจากนี้ยังต้องเข้าใจการจัดระบบและการวางแผนการอ่าน
2. สอนให้ผู้อ่านรู้จักกลวิธีต่างๆ ในแต่ละขั้นตอนของการอ่าน กล่าวคือ
 - 2.1 ในช่วงก่อนการอ่าน ครูต้องกระตุ้นให้ผู้อ่านได้นึกถึงความรู้เดิมของตนเองที่สามารถนำมาเชื่อมโยงหรือสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน ให้ผู้อ่านตั้งจุดประสงค์ของการอ่าน แล้วเตรียมผู้อ่านโดยแนะให้รู้จักใช้ความรู้ทางด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ หัวเรื่อง ลำดับของเหตุการณ์ และรายละเอียดของเนื้อเรื่องที่อ่านมาช่วยทำนายเนื้อหาที่จะอ่านล่วงหน้า
 - 2.2 ในระหว่างการอ่าน ครูต้องสอนให้ผู้อ่านรู้จักเลือกใช้กลวิธีต่างๆ ที่เหมาะสมกับบทอ่าน หรือเนื้อหาที่อ่านที่มีลักษณะต่างๆ กัน ยกตัวอย่างหรือสาธิตวิธีการเลือกใช้กลวิธีในการอ่าน
 - 2.3 ในช่วงหลังการอ่าน เมื่ออ่านจบแล้วครูต้องสอนให้ผู้อ่านมีการตอบสนองต่อเรื่องที่อ่าน โดยให้ผู้อ่านกล่าวสรุป อภิปรายหรือแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
3. สอนให้ผู้อ่านรู้จักควบคุมกระบวนการอ่านและความเข้าใจของตน โดยรู้ว่าจะเลือกวิธีใดในการอ่านอย่างไรเมื่อไรรู้จักปรับอัตราเร็วในการอ่าน รู้จักพัฒนากระบวนการอ่านเพื่อให้เข้าใจ

ง่ายและรวดเร็วขึ้น และรู้จักกลวิธีที่จะช่วยให้จดจำเนื้อหาได้ดี พร้อมทั้งรู้จักประเมินการอ่านของตนเองได้ด้วย

Mark E. Gabehart (1991, p.4) ได้เสนอแนวคิดว่าการที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องใช้กลวิธีต่างๆ ดังนี้

1. มีความตระหนักในกระบวนการคิดของตน เช่น ผู้อ่านตระหนักว่าตนเองไม่เข้าใจในการอ่าน จึงต้องหาสาเหตุ และหาแนวทางแก้ไขในจุดที่เป็นสาเหตุของความไม่เข้าใจนั้น ความตระหนักนี้จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถควบคุมกระบวนการคิดของตนได้

2. ตรวจสอบความเข้าใจในขณะที่อ่าน อันได้แก่ การตั้งจุดประสงค์ในการอ่านเพื่อจะได้มีแนวทางในการอ่าน ตั้งคำถามกับตัวเองในขณะที่อ่าน การปรับให้ข้อความง่ายขึ้น การเขียนสรุป เขียนแผนภูมิหรือแผนภาพประกอบการอ่าน การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับเรื่องที่อ่าน การหาใจความสำคัญ และการทำนายเนื้อเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

3. การหากลวิธีมาแก้ไขปัญหาเมื่อเกิดความไม่เข้าใจในการอ่าน อาทิเช่น การย้อนกลับมาอ่านเนื้อหานั้นๆ ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง การอ่านต่อไปเพื่อหาคำอธิบายการตั้งคำถามกับตัวเอง การเปรียบเทียบความรู้เดิมกับเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

กลวิธีต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นที่ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอไว้นั้นต่างก็เป็นแนวทางที่จะช่วยและปรับปรุงทักษะการอ่านของผู้อ่านให้มีประสิทธิภาพโดยมุ่งให้ผู้อ่านรู้จักคิดพัฒนา รู้จักการเรียนรู้ด้วยวิธีการของตนเอง และสามารถจัดระบบและควบคุมกระบวนการอ่านของตนเองให้ดีขึ้นนั่นเอง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเป็นกระบวนการทางด้านรับสาร ซึ่งไม่ใช่เพียงจากอ่านออกเสียงได้หรือการเข้าใจความหมายของคำทุกคำ แต่เป็นกระบวนการที่ผู้อ่านมองและตีความเพื่อให้เข้าใจความหมายและความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของการอ่าน คือ ความเข้าใจในการอ่านมีนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่าน ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ ไว้ดังนี้

Mary Finocchiaro and Sydney Sako, (1983, pp.131-132) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่า เป็นการรับรู้ต่อสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียน การควบคุมความสัมพันธ์ของภาษาและโครงสร้าง ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และการประกอบกันเป็นคำศัพท์ ความตระหนักถึงความซับซ้อนของภาษา ความสามารถในการใช้คำชี้แนะ (Clues) ที่อยู่ในบริบทมาช่วยในการอ่าน

และการรู้เกี่ยวกับเนื้อหาทางวัฒนธรรม นอกจากนี้แล้วในการอ่านที่มีความยาวมากขึ้น ผู้อ่านต้องมีทักษะต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เช่น ความสามารถในการเข้าใจความหลักและข้อความสนับสนุน ความสามารถในการตีความอย่างมีเหตุผล ความสามารถในการเข้าใจสำนวน อารมณ์ หรือ แนวของผู้เขียน เป็นต้น

Richard C. Anderson (1985, pp.372-375) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า เป็นกระบวนการค้นหาความหมายในหลายระดับ กล่าวคือ ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาหลายระดับพร้อมกัน ตั้งแต่ระดับตัวอักษรหรือระดับคำ (Morphology) ไปจนถึงระดับโครงสร้าง (Syntactic) และระดับความหมาย (Semantic) นอกจากนี้ยังเป็นกระบวนการที่ช่วยสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน นั่นก็คือผู้อ่านที่อ่านคล่องแคล่วแล้วจะสามารถทำนายเรื่องและอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านได้ด้วย

Frank Smith (1988, pp.168-174) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่าเป็นการที่ผู้อ่านสามารถรับเอาความหมายที่ผู้เขียนตั้งใจใส่ไว้ในตัวอักษร ได้ตรงตามที่ผู้เขียนต้องการ

Michael Swan (1990, p.1) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่าเป็นการที่ผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ เพื่อที่จะรับข้อมูลจากบทอ่านมากที่สุดและเกิดความเข้าใจผิดพลาดน้อยที่สุด

Catherine Wallace(1992, p. 4) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่าเป็นกระบวนการตีความ กล่าวคือ การที่ผู้อ่านให้ตอบกับสิ่งที่ผู้เขียนเขียนซึ่งเป็นรูปแบบของการสื่อสารอย่างหนึ่ง ผู้อ่านมีจุดประสงค์บางประการในการที่จะทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

Christine Nuttal(1996, p.3) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่าเป็นการอ่านเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการจากงานเขียน เป็นการอ่านเพื่อให้ได้สาร ซึ่งสารนั้นอาจเป็นข้อเท็จจริง ที่ทำให้เราสนุกสนานได้แนวคิดเกิดความรู้ลึกเป็นต้น

สมุทร เชนชาวนิช (2542, หน้า1) ได้กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่า การอ่านคือการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนเป็นผู้ส่งสาร ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาตอบโต้และอาจตอบโต้กับผู้อื่นด้วย

จากความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน การได้ข้อมูลที่ต้องการจากงานเขียน และความเข้าใจในงานเขียน ซึ่งเกิดจากกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่าน ข้อมูลบทอ่าน และบริบทการอ่านโดยผู้อ่านต้องใช้ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ตั้งแต่

ระดับคำ โครงสร้าง และระดับความหมาย รวมทั้งคำชี้แนะที่อยู่ในบริบทที่อ่านมาใช้ในการสร้างความหมายและทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

ความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีความจำเป็นสำหรับคนในยุคข้อมูลข่าวสารในการแสวงหาความรู้โดยไม่มีที่สิ้นสุด นักวิชาการได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

Mary Finocchiaro (1974, pp.41-46) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการอ่านว่า การอ่านเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการแสวงหาความรู้ เพื่อนำไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพของชีวิตและสังคม ความรู้ที่ได้รับจากการอ่านเป็นความรู้ที่มากกว่าการลงทุนน้อยที่สุด แต่เป็นความรู้ที่ขยายได้กว้างที่สุด โดยเฉพาะในปัจจุบันโลกมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาการอย่างมาก การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้บุคคลก้าวหน้าทันต่อเหตุการณ์และความเจริญก้าวหน้าของโลก

U.B.Gbenedio (1986, pp.46-47) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านพอสรุปได้ว่า แม้ปัจจุบันนี้การสื่อสารจะมีความก้าวหน้าอย่างสูง มีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ทันสมัยมาใช้ในการสื่อสารมากมายก็ตาม สิ่งพิมพ์ยังคงมีความสำคัญในระบบการติดต่อสื่อสารทั่วโลก ถ้าปราศจากสิ่งพิมพ์หรือตำราต่าง ๆ ก็คงจะไม่เกิดความก้าวหน้าทางการศึกษาหรือเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการที่สำคัญ เพราะฉะนั้นการอ่านจึงเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ทั้งเพื่อการศึกษาหาความรู้ พัฒนาและเพิ่มพูนประสบการณ์ต่าง ๆ และเพื่อความบันเทิง โดยเฉพาะในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น การสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีความสำคัญยิ่ง เพราะไม่ว่านักเรียนจะสามารถพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษได้หรือไม่ก็ตาม แต่ทักษะที่เราจะต้องมีคือ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ รวมทั้งเพื่อการสอบผ่านเนื่องจากตำราเรียนส่วนใหญ่จะเขียนเป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น

Patricia L. Carrell (1988, p.1) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการอ่านในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่าการอ่านมีความสำคัญในการเรียนภาษาของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนระดับสูง ผู้เรียนจะต้องอ่านหนังสือประกอบการเรียน แบบเรียน และเอกสารที่เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นการอ่านจึงนับว่ามีความสำคัญมาก

Catherine Wallace (1992, pp.4-5) กล่าวถึงความสำคัญของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ สรุปได้ว่า การอ่านเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของชุมชนของผู้ที่อ่านออกเขียนได้ การอ่านสนองต่อความต้องการในการยามจำเป็นเช่น การอ่านป้ายเตือนต่าง ๆ การอ่านเพื่อให้เข้าใจสารว่าหากทำหรือไม่ทำอะไรจะเกิดผลกระทบอย่างไร เป็นต้น นอกจากนี้ การอ่านยังเป็นแหล่งความรู้และให้ความเพลิดเพลินอีกด้วย

Christine Nuttall (1996, p.3) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาต่างประเทศว่า หากข้อดีของการรู้ภาษาต่างประเทศคือ การได้งานที่ดี ความสามารถในการเข้าถึงวรรณคดี หรือข้อดีอื่นใด การอ่านก็เป็นส่วนที่จำเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเหล่านั้น

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญที่สุดต่อการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ มีส่วนช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิต เพิ่มพูนประสบการณ์และให้ความบันเทิง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอ่านภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง เนื่องจากการอ่านภาษาอังกฤษมีส่วนสำคัญต่อการศึกษา การอ่านตำราที่เป็นภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับองค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจพบว่า

นักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้แตกต่างกันซึ่งสามารถแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มหนึ่งกล่าวถึงตัวผู้อ่านและสิ่งแวดล้อมภายนอก อีกกลุ่มหนึ่งกล่าวถึงเฉพาะที่เกี่ยวกับตัวผู้อ่าน ดังนี้

องค์ประกอบเกี่ยวกับผู้อ่านและสิ่งแวดล้อมภายนอก

D.D.Pearson (1978, p.102) ได้จำแนกองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. องค์ประกอบภายในตัวผู้อ่าน ประกอบด้วย
 - 1.1 ความรู้ด้านภาษา คือ เสียง ศัพท์ โครงสร้าง
 - 1.2 ความสนใจ
 - 1.3 แรงจูงใจ
 - 1.4 ความสามารถในการอ่าน เช่น สามารถจับใจความเรื่องที่อ่านได้

2. องค์ประกอบภายนอกตัวผู้อ่าน

2.1 ลักษณะของบทอ่าน ความยากง่ายของคำศัพท์ โครงสร้างภาษา รูปแบบข้อเขียน หรือโครงเรื่อง

2.2 สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้อ่าน ได้แก่ สังคมที่บ้านซึ่งมีส่วนสร้างรากฐานการอ่านของผู้อ่านก่อนเข้าโรงเรียน และสังคมโรงเรียนที่จะสร้างต่อไปเป็นผู้อ่านที่ดี

Wilma H. Miller (1990, p.2) ได้สรุปองค์ประกอบที่เกี่ยวกับข้อบกพร่องความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 2 ด้านคือ

1. ด้านตัวผู้อ่าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
 - 1.1 ความรู้เดิมของผู้อ่าน
 - 1.1 ความสนใจในการอ่าน
 - 1.2 จุดประสงค์ในการอ่าน
 - 1.3 ความสามารถในการอ่าน
2. ด้านสิ่งที่อ่าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
 - 2.1 ความยากของคำที่ใช้
 - 2.2 ลำดับหรือประโยคที่ใช้
 - 2.3 ความยาวของบทอ่าน
 - 2.4 รูปแบบของบทอ่าน

องค์ประกอบที่เกี่ยวกับผู้อ่านเพื่อความเข้าใจ

David P. Harris (1969, p.58) กล่าวถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวกับผู้อ่านในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับภาษาและสัญลักษณ์ทางภาษา ซึ่งรวมความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำในบทอ่านทั่วไป การเข้าใจระบบคำและโครงสร้างประโยคในภาษาเขียน และเข้าใจข้อความยาว ๆ ที่รวมเอาประโยคย่อย ๆ หลายประโยคเข้าไว้ เข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ในการเขียนเช่น เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ การย่อหน้า การใช้ตัวพิมพ์ชนิดอื่น เป็นต้น

2. ความสามารถในการคิด ได้แก่ความสามารถในการระบุจุดประสงค์และความคิดหลักของผู้เขียนได้ สามารถเข้าใจความคิดย่อย ๆ ซึ่งช่วยสนับสนุนความคิดหลักสามารถสรุปและตีความได้อย่างถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

3. การเข้าถึงอารมณ์และลีลาของเรื่องที่อ่าน ซึ่งรวมความสามารถในการทราบถึง

ทัศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่เขียนและต่อผู้อ่าน การเข้าใจความรู้สึกอารมณ์ของเรื่องและสามารถ
ระบุวิธีและแนวการเขียนที่ผู้เขียนใช้ในการแสดงความคิดเห็น

Eddie William (1986, pp.3-7) ได้สรุปองค์ประกอบที่เกี่ยวกับผู้อ่านในการอ่านเพื่อ
ความเข้าใจไว้ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับระบบการเขียน (Knowledge of the Writing System) ทั้งในลักษณะ
ที่เป็นลายมือเขียนและตัวพิมพ์รวมถึงความรู้ด้านสะกดคำ การผสมคำและการอ่านคำได้อย่าง
ถูกต้อง

2. ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา (Knowledge of the Language) ผู้อ่านที่ประสบ
ความสำเร็จในการอ่านต้องมีความรู้เรื่องรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้างและไวยากรณ์
ของภาษาเป็นอย่างดี

3. ความสามารถในการตีความ (Ability to Interpret) ในการอ่าน ผู้อ่านต้องสามารถ
บอกถึงจุดมุ่งหมายของบทอ่านได้นอกจากนี้ต้องเข้าใจวิธีการเรียบเรียงเนื้อหาเข้าใจความสัมพันธ์
ระหว่างประโยคต่าง ๆ และสามารถติดตามความคิดของผู้เขียนได้อีกด้วย

4. ความรู้รอบตัวของผู้อ่าน (Knowledge of the World) ความรู้ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง กีฬา ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้อ่าน
สามารถนำมาสัมพันธ์กับบทอ่านได้เพื่อสร้างความเข้าใจในการอ่าน

5. เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน (Reason for Reading and Reading Style) เหตุผล
ในการอ่านของผู้อ่านแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไป เหตุผลหรือความต้องการในการอ่านนี้เองที่มีผล
ต่อการเลือกการอ่าน ดังนี้ ผู้อ่านจึงต้องทราบว่าจะอ่านอะไร อ่านทำไม และ จะอ่านอย่างไร

Lyle F. Bachman and others (1995, pp. 89-93) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวกับ
ผู้อ่านในการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าจำแนกได้ดังนี้

1. สติปัญญา (Intelligence) ความหลากหลายในความสามารถของนักเรียนที่เรียนรู้
จากบทอ่านสามารถบ่งชี้ได้จากแบบสอบถามมาตรฐาน ดังจะเห็นได้ว่านักเรียนในแต่ละระดับจะมี
ประสิทธิภาพการอ่านต่างกัน แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีอายุสมองแตกต่างกันจะสามารถเข้าใจ
บทอ่านได้ต่างกัน

2. คำศัพท์ (Vocabulary) คำศัพท์จะแสดงถึงความหมายที่แต่ละคนเก็บไว้ในสมอง
ความสามารถทางคำศัพท์เป็นดัชนีชี้ให้เห็นความสามารถที่จะเข้าใจบทอ่านได้และคำศัพท์เป็น
ตัวแสดงโครงสร้างความรู้ที่แต่ละคนใช้ในการตอบสนองบทอ่าน

3. ความสามารถด้านหน่วยคำ (Morphemic Ability) ถ้าแต่ละคนไม่รู้ความหมาย คำศัพท์อาจใช้ความสามารถในการวิเคราะห์รากคำ (Roots) และวิภัติปัจจัย (Affixes)

4. ความจำคำศัพท์ (Word Recognition) ถือเป็นหลักของการเริ่มต้นอ่านซึ่งมีแนวโน้มว่าแต่ละคนจะพัฒนาความสามารถในการจำคำศัพท์ไปตามระดับชั้น เช่น ผู้ที่เรียนในชั้นสูงกว่าจะมีจำนวนคำศัพท์ที่จำได้มากกว่า

5. ทศนคติต่อการอ่านและการเรียนรู้จากบทอ่าน (Attitudes Toward Reading and Learning from Text) ทศนคติมีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการอ่าน ปรรณนาที่จะรู้และเข้าใจของผู้อ่านเองและเป็นตัวพยากรณ์ความสามารถในการอ่าน

6. ความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน (Individual Differences in Reading Achievement) มีผลอย่างมากโดยเฉพาะในระดับเริ่มเรียนการอ่านนักเรียนที่เรียนรู้ในการอ่านจากสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการอ่านจะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าคนอื่น

ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า องค์ประกอบของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจแบ่งได้เป็น 2 ด้านใหญ่ ๆ คือ องค์ประกอบภายในตัวผู้อ่านซึ่งเกี่ยวข้องกับ ความรู้ภาษาศาสตร์ สติปัญญา ความรู้เดิม รวมทั้งความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการอ่าน และองค์ประกอบภายนอกตัวผู้อ่านซึ่งเกี่ยวข้องกับลักษณะของบทอ่าน และสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้อ่าน

ระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

นักการศึกษาได้จัดระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ ดังนี้

Matha Dallmann and others (1978, p.129) ได้แบ่งระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ความเข้าใจในระดับข้อเท็จจริง(The Factual Level) หมายถึงความเข้าใจในสารสนเทศที่กล่าวไว้ตรง ๆ ในเรื่องที่อ่าน ทักษะย่อยในขั้นนี้ได้แก่ การรู้ความหมายของคำ การหาใจความสำคัญ การหารายละเอียด การอ่านเพื่อทำตามคำแนะนำ

2. ความเข้าใจระดับตีความ (The Interpretive Level) หมายถึงความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่ไม่ได้กล่าวไว้ตรง ๆ ในเนื้อเรื่อง แต่จะใช้ความสามารถในการสรุปอ้างอิง และลงความเห็น ทักษะย่อยในขั้นนี้ได้แก่ การย่อความและการเรียบเรียง การได้มาซึ่งข้อสรุป การทำนายผลที่จะเกิดตามมา

3. ความเข้าใจระดับประเมินค่า (The Evaluative Level) หมายถึง การประเมินค่าสิ่งที่อ่านโดยมิได้มุ่งจับผิด แต่ขึ้นอยู่กับการใช้ข้อมูล หรือองค์ประกอบจำนวนมากจากการอ่านมา

พิจารณาอย่างใช้เหตุผล โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ในเรื่องนั้นในการตั้งเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อตัดสิน ทักษะที่จำเป็นในการอ่านระดับนี้ คือ การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งหมายถึงการ รู้จักตั้งคำถามต่อเรื่องที่อ่านต่อผู้เขียนและต่อผู้อ่านเอง

Alton L. Raygor and Robin D. Raygor (1985, p.67) ได้แบ่งระดับของความสามารถ ในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ความเข้าใจระดับตัวอักษร (Literal Comprehension) คือ ความสามารถในการ เข้าใจเรื่องของคำและความคิดของผู้เขียน ตามตัวอักษรที่ปรากฏ

2. ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretative Comprehension) ความเข้าใจระดับนี้ ผู้อ่านไม่เพียงแต่รู้ถึงสิ่งที่ผู้เขียนเขียนเท่านั้น แต่ยังสามารถจับความสัมพันธ์ต่าง ๆ ได้สามารถ เปรียบเทียบข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องกับประสบการณ์ส่วนตัวได้ สามารถเข้าใจลำดับเหตุการณ์ ต่าง ๆ มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล และยังสามารถตีความข้อความทั่ว ๆ ไปได้

3. ความเข้าใจระดับการนำไปใช้ (Applied Comprehension) ความเข้าใจระดับนี้ ผู้อ่านสามารถประเมินแนวคิดของผู้เขียนได้ สามารถนำแนวคิดนั้นไปสัมพันธ์กับความรู้เดิมของ ตนเองและนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้ ซึ่งความเข้าใจระดับนี้เป็นการผสมผสาน ระหว่างความคิดของผู้อ่านกับความคิดของผู้เขียน

Albert J. Harris and Edward R. Sipan (1990, pp.583-586) แบ่งระดับของ ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 4 ระดับคือ

1. ความเข้าใจระดับตามตัวอักษร (Literal Comprehension) หมายถึง การเข้าใจ ความหมายจากข้อมูลที่ได้ทันทีโดยไม่ต้องตีความ

2. ความเข้าใจระดับอ้างอิง (Inferential Comprehension) หมายถึง การใช้เหตุผล ในการทำความเข้าใจความคิด เหตุการณ์ และความสัมพันธ์

3. ความเข้าใจระดับวิเคราะห์ (Critical Reading) หมายถึง การคิดวิเคราะห์เพื่อ ประเมินสิ่งที่อ่าน และการพิจารณาความคิดและข้อมูลใหม่โดยอาศัยความรู้และความเชื่อเดิม

4. ความเข้าใจระดับสร้างสรรค์ (Creative Reading) หมายถึง การค้นพบแนวคิด และข้อสรุปใหม่ ซึ่งไม่ใช่เพียงการอ่านเพื่อความเข้าใจเท่านั้น

Harold L. Herber and Joan Nelson Herber (1993, pp.213-216) แบ่งระดับของ ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ความเข้าใจระดับตามตัวอักษร (Literal Comprehension) หมายถึง การอ่านในบรรทัด (Reading on the Lines) มีจุดมุ่งหมายเพื่อระบุข้อมูลและผู้เขียนนำเสนอจากบทอ่าน เพราะบทอ่านนั้นมีข้อมูลเฉพาะอยู่

2. ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretive Comprehension) หมายถึง การอ่านระหว่างบรรทัด (Reading Between Lines) จุดมุ่งหมายของความเข้าใจระดับตีความนี้ เพื่อลงความเห็นอย่างมีเหตุผลจากข้อมูลที่น่าเสนอในบทอ่าน ในระดับตัวอักษร ผู้อ่านจะพยายามหาสิ่งที่คิดว่าผู้เขียนกล่าว แต่ในระดับตีความผู้อ่านต้องพยายามหาความหมายของสิ่งที่ผู้เขียนกล่าวในระดับตามตัวอักษรผู้อ่านระบุข้อมูลและผู้เขียนนำเสนอ ในระดับตีความผู้อ่านต้องสร้างความคิดโดยรวมตามสิ่งที่ผู้เขียนระบุโดยนัย

3. ความเข้าใจระดับประยุกต์ (Applied Comprehension) หมายถึง การอ่านระดับนอกเหนือบรรทัด (Reading Beyond the Lines) จุดมุ่งหมายของความเข้าใจระดับนี้ เพื่อเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เข้ากับใจความที่ได้จากบทอ่าน ในระดับตัวอักษร ผู้อ่านระบุข้อมูลและผู้เขียนนำเสนอ ในระดับตีความผู้อ่านหาแนวคิดจากสิ่งที่ผู้เขียนระบุโดยรวม ส่วนในระดับประยุกต์ผู้อ่านหาข้อสรุปออกมาจากการเชื่อมโยงระหว่างแนวคิดของตนกับของผู้เขียน

Mark W.Conley (1995, pp.178-179) มีความคิดเห็นสอดคล้องกับ Harold L.Herber and Joan Nelson Herber ได้แบ่งระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ระดับตัวอักษร(Literal Level) คือ ความเข้าใจข้อมูลที่ระบุชัดเจนอยู่ในบทอ่าน
2. ระดับตีความ(Interpretive Level) คือความเข้าใจข้อมูลที่แสดงโดยนัยในบทอ่าน
3. ระดับประยุกต์ (Applied Level) คือ การเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้จากบทอ่านกับความรู้จากวิชาต่าง ๆ และหรือความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโลก

Christine Nuttial (1996, pp.188-189) ได้แบ่งระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ 5 ระดับ ได้แก่

1. ความเข้าใจระดับตัวอักษร (Literal comprehension) คือ ความเข้าใจในสิ่งที่ระบุชัดเจนในบทเรียน
2. ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretation) คือ ความเข้าใจในการตีความข้อเท็จจริงหรือการพยายามให้ได้ข้อเท็จจริงจากบทอ่านด้วยวิธีการต่าง ๆ
3. ความเข้าใจระดับอ้างอิง (Inference) คือ ความเข้าใจในสิ่งที่ระบุโดยนัย ไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง

4. ความเข้าใจระดับประเมินค่า (Evaluation) คือ การตัดสินบทอ่าน ว่าผู้เขียนพยายามจะสื่อสารอะไร และทำได้เพียงใด

5. ความเข้าใจระดับการตอบสนองส่วนบุคคล (Personal Response) คือ การที่ผู้อ่านตอบสนองบทอ่านโดยตรง โดยมีได้คำนึงถึงอิทธิพลของผู้เขียน แต่การตอบสนองนั้นจะต้องสอดคล้องกับสิ่งที่ปรากฏชัดในบทอ่าน กล่าวคือ มิได้ตอบสนองแต่ในฐานะผู้อ่าน แต่เป็นการรวมเอาความรู้สึกของผู้เขียนเข้ามาด้วย ดังนั้น อย่างน้อยที่สุดการตอบสนองก็มาจากความเข้าใจจากบทอ่าน และทักษะของผู้อ่านที่สามารถอธิบายได้ว่าผู้อ่านรู้สึกอย่างไร

จากการแบ่งระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยนักการศึกษาต่าง ๆ อาจสรุปได้ว่า ระดับของการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยส่วนใหญ่ แบ่งได้เป็น 3 ระดับ คือ ความเข้าใจระดับตัวอักษรหรือตามข้อเท็จจริง ความเข้าใจระดับตีความหรืออ้างอิงความ และความเข้าใจระดับวิเคราะห์ ประเมินผล ประยุกต์ หรือการนำไปใช้

แนวคิดเกี่ยวกับเมตาคognition

การอ่านควรเน้นความสำคัญของปัจเจกบุคคล ควรสอนเขาสามารถปรับปรุงการอ่านของเขาเองได้ เมื่อไม่มีครูเป็นผู้ช่วย จุดมุ่งหมายของการสอนจึงควรเป็นการพัฒนาความสามารถในการอ่าน (improving ability to comprehend texts) มากกว่าการสอนให้เข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (improving comprehension of the instructional text) เนื่องจากการส่งเสริมความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนด้วยตนเองไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น นอกจากนั้นยังสามารถช่วยกระตุ้นแรงจูงใจให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีกว่าในการที่ได้ควบคุมการเรียนรู้ของเขาด้วยตัวของเขาเอง (Johnson, 1985:636 อ้างอิงใน จินดา ยัญทิพย์. 2547:27)

การส่งเสริมหรือพัฒนาการอ่านด้วยความเข้าใจนั้นต้องใช้การเปลี่ยนแปลงและถ่ายโอนจากกลวิธีการสอน เป็นกลวิธีการเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความตระหนักรู้ในกลวิธี ที่จะใช้ในการเรียนหรือการอ่านและสามารถนำกลวิธีเหล่านั้น ไปใช้ด้วยตนเอง ถ้านักเรียนไม่รู้ว่าทำไมเขาจึงต้องทำกิจกรรมต่างๆก่อนอ่าน ระหว่างอ่าน และหลังการอ่าน เช่น การเดาชื่อเรื่อง การถามตัวเอง การย่อใจความ ฯลฯ เขาจะไม่สังเกตเห็นประโยชน์ที่จะได้จากกิจกรรมนั้น ทำให้ไม่สนใจที่จะทำกิจกรรมนั้นด้วยตนเองในทางกลับกัน ถ้านักเรียนรู้ถึงประโยชน์ของกิจกรรมต่างๆที่ช่วยให้เขาเข้าใจเรื่องราวหรือบทอ่าน ก็ย่อมจะทำให้เขาทำกิจกรรมเหล่านั้นเพื่อบรรลุเป้าหมายของตน ดังนั้นครูจึงต้องให้ได้รู้เป้าหมายของลำดับการสอน รู้เหตุผลของการทำกิจกรรมต่างๆ เมื่อสอนนักเรียนตามลำดับขั้นกับบอก หรือซักถามนักเรียนว่า ทำอย่างนั้นทำไม นักเรียนจะจับกฎเกณฑ์และวิธีการได้ ครูจะต้องระลึกว่าเด็กอาจจะสังเกตพฤติกรรมของตนเองไม่ได้ ดังนั้น ครูจึงต้องชี้ให้เห็นโครงสร้าง

ของกลวิธีการเรียนได้ชัดเจน (Duffy and Book,1982 cited in Johnson,1985:637 อ้างอิงใน จินดา ยัญทิพย์.2547:27)

ความหมายของเมตาคอกนิชันในการอ่าน

แบบส์และโม (Babb and Moe,1983:423 อ้างอิงใน จินดา ยัญทิพย์.2547:28) ได้ให้ความหมายของ คำว่า เมตาคอกนิชันในการอ่าน หมายถึง “การที่ผู้ที่อ่านสามารถเลือกใช้ทักษะและกลวิธีการอ่านได้อย่างเหมาะสมกับสภาพการอ่านนั้นๆ”

เบเคอร์และคณะ (Baker, and others,1984:353-354 อ้างอิงใน จินดา ยัญทิพย์.2547:28) ได้ให้ความหมายของคำว่า เมตาคอกนิชันในการอ่าน หมายถึง “ความเข้าใจของบุคคลต่อกระบวนการอ่าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านความรู้ที่ใช้ในการอ่าน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีการอ่าน ความเข้าใจถึงความแตกต่างของแต่ละบทอ่าน ความเข้าใจในโครงสร้างของบทอ่าน และความเข้าใจการอ่านของตนเอง ส่วนอีกด้านหนึ่งคือ การควบคุมที่ผู้อ่านมีต่อตนเองในขณะที่อ่าน”

แมคเนล (Mcneil, 1984 :97 อ้างอิงใน จินดา ยัญทิพย์.2547:28) ได้ให้ความหมายของ คำว่า เมตาคอกนิชันในการอ่าน หมายถึง “ความตระหนักของผู้อ่านที่มีต่อจุดมุ่งหมายในการอ่าน วิธีการหรือแนวทางที่ผู้อ่านใช้ ในขณะที่ดำเนินการอ่าน เพื่อจัดระบบความคิดและตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง”

ดูแรน (Duran ,1988 : 113 อ้างอิงใน จินดา ยัญทิพย์.2547:28) ได้ให้ความหมายของเมตาคอกนิชัน ในการอ่านหมายถึง “ความตระหนักและวิธีคิดเกี่ยวกับกระบวนการอ่านของตนเอง”

สรุปความหมายของเมตาคอกนิชันในการอ่าน หมายถึง การใช้ความรู้ ความคิดของตนเองที่ใช้ในกระบวนการอ่าน รวมทั้งมีการควบคุมความคิดของตนเองในการอ่าน

องค์ประกอบของเมตาคอกนิชันในการอ่าน

ฟลาวเวลล์ และเวลล์แมน (Flavell and Wellman,1977, p.252) และบราวน์และคณะ (Brown and others, 1983) ได้สรุปเมตาคอกนิชันในการอ่านว่า เป็นผลจากการทำงานอย่างสัมพันธ์กันขององค์ประกอบ 4 ประการคือ

1. บทอ่าน (text) การที่ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านได้นั้นเขาจะต้องรู้ถึงองค์ประกอบต่างๆ ภายในบทอ่านซึ่งจะมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในบทอ่าน องค์ประกอบภายในบทอ่านดังกล่าว ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ โครงสร้างภายในบทอ่าน ลักษณะการเขียนของผู้เขียน ความชัดเจนและความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาต่าง ๆ ความเป็นเอกภาพของ

เนื้อหาที่นำเสนอ ระดับความยากของบทอ่าน ความสำคัญของข้อความต่างๆ และกฎเกณฑ์ข้อบังคับของบทอ่าน

2. งานหรือกิจกรรม (task) ผู้อ่านจะต้องรู้ถึงลักษณะของงาน หรือ กิจกรรม และ จุดประสงค์

ที่ตั้งไว้ในกาอ่าน ซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละงาน ทั้งนี้เพราะสิ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อกาอ่านด้วย เช่น อาจทำให้ผู้อ่านต้องปรับพฤติกรรมในการอ่านของตน ทั้งการใช้กลวิธีและการใช้อัตราความเร็วในการอ่านเพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสิ่งที่อ่าน การปรับพฤติกรรมตามสิ่งที่อ่านนี้ ต้องอาศัยการตรวจสอบตนเองและการตรวจสอบบทอ่าน

3. กลวิธี (strategies) ผู้อ่านที่ดีจะสามารถใช้กลวิธีที่เหมาะสมเพื่อช่วยในการสร้างความเข้าใจ และความสามารถในการจดจำรายละเอียดต่างๆ จากบทอ่าน และพร้อมกันนี้ก็สามารถหา กลวิธีอื่นมาทดแทนกลวิธีที่ใช้ไม่ได้ผล การที่ผู้อ่านรู้ว่า จะใช้กลวิธีแต่ละกลวิธี เมื่อใด ที่ไหน และอย่างไร จะช่วยให้ผู้อ่านบรรลุถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านได้

4. ลักษณะของผู้อ่าน (characteristics) ในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องมีความตระหนักรู้เกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของตน เช่น ผู้อ่านมีความตระหนักรู้เกี่ยวกับความรู้เดิมที่จะใช้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน รู้ถึงความสามารถในการอ่าน ความสนใจ แรงจูงใจ ทักษะในการอ่าน ข้อบกพร่องในการอ่าน ตลอดจนจนถึงสภาวะต่างๆ ที่จะมีผลกระทบต่อความเข้าใจในการอ่านของตนเอง

แพริส และคณะ (Paris and others, 1983, p.78) ได้สรุปผลการศึกษาค้นคว้าเรื่อง ความรู้ของบุคคลเกี่ยวข้องกับการอ่าน ซึ่งผู้ศึกษาค้นคว้าได้แบ่งความรู้นี้ ออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. การรู้เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการอ่าน (declarative knowledge or knowing "that")

เป็นความรู้ในข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการอ่าน เช่น จุดประสงค์ของการอ่าน เป้าหมายของงานกาอ่าน และความสามารถของคนต่อการอ่าน ธรรมชาติของการอ่าน ความต้องการจำเป็นต่อการอ่านหนังสือต่างชนิดกัน เป็นต้น

2. การรู้กลวิธี (procedural knowledge or knowing "how") เป็นความรู้เรื่องกลวิธีที่ใช้ในการอ่าน เช่น วิธีการอ่านแบบคร่าว ๆ การอ่านแบบข้ามคำ การค้นหาใจความสำคัญ การตั้งสมมุติฐานเพื่อหาความหมาย สิ่งเหล่านี้ เป็นพื้นฐานของการอ่านอย่างมีกลวิธี (strategies reading) ผู้อ่านที่ดีจะรู้จักใช้กลวิธีหลายๆ อย่างเพื่อให้เกิดความเข้าใจสิ่งที่อ่าน

3. การรู้สภาวะหรือเงื่อนไข (conditional knowledge or knowing "when" and "why") เป็นความรู้ถึงเหตุผลของประสิทธิภาพของกลวิธีที่ใช้ ผู้อ่านเก่งจะรู้ว่า ทำไมกลวิธีนั้น ๆ จึง

ได้ผลดี และเมื่อไรจึงควรนำกลวิธีนั้นมาใช้ ความรู้ประเภทนี้จะบอกถึงผู้อ่าน ถึงวิธีการ วางแผนที่เหมาะสม

นอกจากนี้ แพร็ส และคณะ ได้เสนอขั้นตอนที่จะช่วยไปประสบผลสำเร็จในการอ่านไว้ดังนี้

1. พิจารณาเป้าหมายของการอ่านและลักษณะของสิ่งที่อ่าน (consider reading goals and characteristics of the text) เพื่อวางแผนได้เหมาะสม ทำให้การมุ่งความตั้งใจต่อสิ่งที่อ่านได้ตรงกับเป้าหมายที่ต้องการ การที่ผู้อ่านมีเป้าหมายและความหวังในใจจะช่วยให้ควบคุมและตรวจสอบให้บรรลุการอ่านครั้งนั้นได้ดี ในการสอนครูสามารถกระตุ้น ชักถาม ให้นักเรียนรู้เป้าหมาย และตั้งความคาดหวังให้ตัวเอง

2. การเลือกกลวิธีที่เหมาะสม (choose appropriate strategies) การบรรลุเป้าหมายของการอ่าน นักเรียนต้องรู้จักเลือกกลวิธีการอ่านที่เหมาะสม ครูต้องชี้แนะ ให้เด็กรู้จักกลวิธีและคุณค่าของกลวิธีต่างๆ ซึ่งเหมาะสมกับการอ่านหนังสือประเภทที่แตกต่างกัน และที่มีเป้าหมายการอ่านแตกต่างกัน เช่น การอ่านอย่างคร่าว ๆ เมื่อต้องการเพียงสรุปความ การอ่านอย่างละเอียด เพื่อเตรียมตัว เป็นต้น

3. เชื่อมความคิดในสิ่งที่อ่าน (connect ideas in text) เด็กที่อ่านไม่เก่ง มักอ่านเป็นคำ ๆ และประโยค สนใจการถอดรหัสเฉพาะหน้า ไม่สนใจความหมาย หรือการสรุปอ้างอิง เชื่อมโยงความรู้เก่ากับ ความรู้ใหม่ ดังนั้น ครูต้องชี้แนะให้นักเรียนรู้วิธีที่ได้มาซึ่งมีความหมาย โดยกระตุ้นให้ระลึกถึงความรู้เดิม

4. การควบคุมความเข้าใจในการอ่าน (monitor comprehension) เป็นการตรวจสอบและประเมินความเข้าใจ เช่น การหยุดอ่านและการตรวจสอบเป็นช่วง ๆ การใช้กลวิธีอื่น ๆ ช่วยเมื่อรู้ว่ายังไม่เข้าใจ เป็นต้น ซึ่งครูจะสามารถแนะนำให้เด็กได้

บราวน์ (Brown, 1984, pp.501 – 503) เบเกอร์ และบราวน์ (Baker and (Brown, 1984, pp.353 – 394) ได้สรุปว่า จากความหมายของ metacognition ทำให้สามารถแบ่งความรู้หรือกิจกรรมที่มีในกระบวนการนี้ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. ความรู้เกี่ยวกับการรู้และการเข้าใจ (knowledge about cognition) คือ ความรู้ของบุคคลในเรื่องสติปัญญาหรือการคิดของตนเอง การศึกษาค้นคว้าทางด้านนี้คือ การค้นคว้าว่า เด็กมีความรู้เรื่อง ลักษณะการคิด รวมถึงการคิดของตนเองในฐานะ เป็นผู้คิดมากน้อยเพียงใด ตัวอย่าง ความรู้เหล่านี้ เช่น หนังสือที่มีการจัดเรียบเรียงจะอ่านได้ง่ายกว่าหนังสือที่

ไม่ได้เรียบเรียง บทอ่านที่มีคำหรือมโหรีทัศน์ ที่คุ้นเคยมาแล้วอ่านได้ง่ายกว่าบทอ่านที่ผู้อ่านที่ผู้อ่าน ไม่คุ้นเคย เป็นต้น

2. กฎเกณฑ์ หรือกติกาการปฏิบัติเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ (regulation of cognition) คือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้มีความรู้เกี่ยวกับสติปัญญา หรือการคิดของตนเอง (ความรู้ข้อ 1) จะพึงกระทำ เป็นกลไกที่ตัวเองกำหนดขึ้นใช้ในระหว่างการแก้ปัญหาหรือการทำงาน ได้แก่ การวางแผน (planning) การตรวจสอบผลที่เกิดตามมาภายหลังการใช้กลวิธีใดกลวิธีหนึ่ง การควบคุมให้เกิดผลสำเร็จ (monitoring) การทดสอบ (testing) การทบทวน (revising) การประเมินผล (evaluating) ซึ่งหมายถึง การประเมินผลกลวิธีที่ตัวเองใช้ในการเรียนรู้หรือแก้ปัญหา

คาร์เรลล์ (Carrell, 1989, pp.130 – 132) ได้สรุปความตระหนักในเมตาคอกนิชัน ในการอ่านว่า ประกอบไปด้วยความตระหนักในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ความตระหนักเกี่ยวกับความสามารถในการอ่าน ได้แก่ การคาดคะเนเหตุการณ์ในบทอ่าน การเห็นความแตกต่างระหว่างใจความสำคัญและรายละเอียด การเห็นความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่ปรากฏก่อนและหลัง การรู้ว่าใจความใดสำคัญและเป็นข้อเท็จจริง การใช้ประสบการณ์เดิมสร้างความเข้าใจในการอ่าน การรู้ว่าตนเองเข้าใจเนื้อหาที่อ่านหรือไม่

2. ความตระหนักเกี่ยวกับวิธีที่ใช้เมื่อไม่เข้าใจเนื้อหาที่อ่าน ได้แก่ การคงอ่านต่อไป การย้อนกลับมาอ่านซ้ำ การเปิดพจนานุกรม การเลิกอ่านไปโดยสิ้นเชิง

3. ความตระหนักเกี่ยวกับวิธีที่ช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ได้แก่ การอ่านออกเสียงในใจ การรู้ความหมายของคำศัพท์ การอ่านออกเสียงคำศัพท์แต่ละคำ ความเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์ การเชื่อมโยงเนื้อหาที่อ่านกับความรู้ หรือประสบการณ์เดิม การใช้พจนานุกรมช่วยหาความหมายของคำศัพท์ การอ่านเนื้อหาอย่างละเอียด และความเข้าใจในการจัดโครงสร้างของบทอ่าน

4. ความตระหนักเกี่ยวกับความยุ่งยากในการอ่าน ได้แก่ การที่ผู้อ่านไม่สามารถอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ได้ ไม่สามารถจำความหมายของคำศัพท์ ไม่เข้าใจโครงสร้างของไวยากรณ์ไม่สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาที่อ่านกับความรู้ หรือประสบการณ์ เดิมไม่เข้าใจความหมายโดยรวมของข้อความที่อ่าน และไม่เข้าใจโครงสร้างของบทอ่าน

เกบฮาร์ท (Gabehart, 1991, p.4) ได้สรุปการประสบความสำเร็จในการอ่านว่า ผู้อ่านควรมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบเมตาคอกนิชันในการอ่าน ดังนี้คือ

1. ความตระหนักรู้ (awareness) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความตระหนักในกระบวนการคิดของตนเอง เช่น การที่ผู้อ่านตระหนักว่าตนเองเกิดความไม่เข้าใจในการอ่าน ซึ่งจะทำให้เขาต้องค้นหาสาเหตุแก่ความไม่เข้าใจนั้นว่า เป็นเพราะเขาไม่มีความหมายของคำศัพท์ หรือไม่มีพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน หรือเป็นเพราะการนำเสนอที่อ่าน เพื่อเขาจะได้หาวิธีการมาแก้ไขได้อย่างถูกต้อง ความตระหนักรู้จะช่วยให้อ่านสามารถควบคุมและปรับกระบวนการคิดของตนเองได้

2. ความสามารถในการควบคุม (monitoring) หมายถึง การตรวจสอบความเข้าใจในขณะที่อ่าน ซึ่งประกอบด้วย การตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน เพื่อให้ทราบถึง แนวทางในการอ่าน การคิดตั้งคำถามกับตัวเอง การทำให้ข้อความนั้นง่ายขึ้น การเขียนสรุป การเขียนแผนภูมิ ประกอบการอ่าน การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับเนื้อหาที่อ่าน การค้นหาใจความสำคัญและใจความสนับสนุน การทดสอบสมมุติฐานที่ตั้งขึ้นในขณะที่อ่าน และการทำนายความเรื่องที่อ่าน

3. ความสามารถในการสร้างกฎเกณฑ์ (regulation) หมายถึง ความสามารถของผู้อ่านในการหาวิธีมาแก้ปัญหา เมื่อเกิดความไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน กลวิธีเหล่านี้ได้แก่ การย้อนกลับมาอ่านเนื้อหาเดิมซ้ำอีกครั้งหนึ่ง หรือจะยังคงอ่านต่อไป เพื่อหาคำอธิบายในช่วงต่อไป การตั้งคำถามกับตัวเอง การเปรียบเทียบรายละเอียดของบทอ่านกับความรู้เดิม การเปรียบเทียบใจความสำคัญและใจความสนับสนุน

การพัฒนาเมตาคอกนิชันในการอ่าน

การพัฒนาเมตาคอกนิชันในการอ่าน เป็นแนวทางที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาผู้อ่านให้มีความสามารถ ในการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการพัฒนาทักษะ วิธี หรือขั้นตอนที่สำคัญ ๆ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่าน ได้เสนอขั้นตอนของเมตาคอกนิชัน ในการอ่านเพื่อสะดวกในการฝึกฝนและพัฒนาผู้เรียนดังนี้

แบบส์ (Babbs, 1983, p.423) ได้เสนอพฤติกรรมกรรมการอ่านที่ใช้แนวคิดเรื่องการควบคุมกระบวนการอ่านของตนเอง โดยประยุกต์จากรูปแบบ การควบคุมการคิด (model of cognitive monitoring) ของฟลาวเวลล์ (1979) ไว้เป็น 5 ขั้น คือ

1. ผู้อ่านตั้งใจที่จะควบคุมการอ่านของตนเอง
2. ผู้อ่านตั้งเป้าหมายในการอ่าน
3. ผู้อ่านมุ่ง (focus) ที่ความรู้เกี่ยวกับความคิดและการควบคุมความคิดได้แก่ความรู้

เกี่ยวกับการคิดและการควบคุมการคิด ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการจำเป็น ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามเป้าหมายการอ่านและประเภทของสิ่งที่อ่าน

4. ผู้อ่านวางแผนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์และการควบคุมการอ่านอย่างมีกลวิธี โดยทำเป็นขั้นตอนดังนี้

4.1 การพิจารณาทักษะและกลวิธีที่จะใช้ได้แก่

1. การอ่านซ้ำ การย่อ การอ่านข้ามคำ
2. การทำนาย การแปลความ
3. การหาความคิดสำคัญ
4. การทดสอบความเข้าใจ
5. การชี้แจงแบบการเขียนของสิ่งที่อ่าน
6. การลำดับเหตุการณ์
7. การหาความสัมพันธ์
8. การเชื่อมความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม

4.2 เลือกทักษะและกลวิธีที่พิจารณา

4.3 ใช้ทักษะและกลวิธีที่เลือก

5. ผู้อ่านวัดและประเมินผลความสำเร็จของการอ่าน

แบบส์ (Babbs, 1983, p.425) ได้เสนอวิธีการสอนให้นักเรียนพัฒนาความรู้เกี่ยวกับความคิดและการควบคุมการคิดด้วยการสอนทางตรงคล้ายแนวคิดที่ 1 คือ

ขั้นที่ 1 ต้องสอนให้นักเรียนรู้จักตระหนักในตนเอง ให้ตัวเองเป็นผู้อ่านที่ตื่นตัว ครูอธิบายและสาธิตถึงกระบวนการอ่านที่ได้ผลดี ชักถามและกระตุ้นให้นักเรียนวิเคราะห์และให้นักเรียนได้พิจารณาขั้นตอนต่างๆ ในขณะที่บุคคลกำลังอ่าน คือ

1. คิดเกี่ยวกับการคิด (think about thinking)
2. รู้เป้าหมายสำคัญ
3. วางแผนหาวิถีทางที่จะบรรลุเป้าหมาย
4. ตรวจสอบว่าบรรลุเป้าหมายแล้วหรือยัง
5. ถ้ายังไม่บรรลุเป้าหมายก็จะกระทำกิจกรรมต่อ

ขั้นตอนที่ 3 และ 4 ต้องสอนให้แก่ นักเรียนโดยตรง เพราะเป็นเรื่องของกระบวนการอ่านเช่น

- การเชื่อมความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศใหม่
- การอ่านบทอ่านคร่าว ๆ ก่อนอ่านจริง
- การหยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อแปลความหรือย่อ

- การถามตัวเองเพื่อตรวจสอบความเข้าใจและความจำ

แฮนเซนและเพียร์สัน (Hansen and Pearson, 1983 cited in Johnson, 1985, pp.635 – 645) ได้นำแนวคิดนี้มาใช้ในการเสนอวิธีการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคิดและการควบคุมการคิด ซึ่งจะประยุกต์หลักการไปใช้ในเรื่องการอ่านได้

วิธีการสอนตามแนวคิดของแฮนเซนและเพียร์สัน คือ การนำแนวคิดของการสอนโดยตรง (directed reading activity) และแนวคิดเรื่องการให้ตัวแบบผนวกเข้าด้วยกัน โดยมีแนวคิดการประสานงานระหว่างสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับนักเรียนเป็นพื้นฐาน โดยครูเป็นตัวแบบการใช้กลวิธีการอ่านโดยการสอนกลวิธีนั้น แล้วพยายามถ่ายโอนให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคิดและการควบคุมการคิด จึงเป็นดังนี้

ขั้นที่ 1 การตระหนักถึงกลวิธี (recognize a strategy) ต้องทำให้นักเรียนสังเกตเห็นกลวิธีการเรียนรู้หรือการอ่าน โดยครูซักถามหรือการบอก เช่นกลวิธีการถามคำถาม การควบคุมตนเอง

ขั้นที่ 2 การค้นพบว่า กลวิธีนั้นมีประสิทธิภาพในการทำให้บรรลุเป้าหมาย (find it effective in attaining a desired goal)

ขั้นที่ 3 ขั้นการรับกลวิธีไปเป็นของตัวเอง (adopt the strategy for their own use)

ขั้นที่ 4 ขั้นการถ่ายโอนไปใช้ในสถานการณ์อื่น (generalize it to other situations) จุดสำคัญคือ การถ่ายโอน การควบคุมงาน การเรียนรู้จากครูไปยังนักเรียน ถ้าขาดขั้นตอนนี้ นักเรียนจะยังไม่เป็นอิสระ ต้องพึ่งพาครูตลอดไป

สจิวต์ และเต (Stewart and Tei, 1983, pp.36 – 34) ได้เสนอเทคนิคที่ครูสามารถนำไปพัฒนาเมตาคอกนิชันในการอ่านของนักเรียนไว้ 13 ข้อ คือ

1. การใช้คำถาม who, what, when, where, and why การที่นักเรียนรู้ตัวเองว่าเมื่ออ่านจบแล้ว เขาจะต้องตอบคำถามให้ได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ที่ไหน และทำไม จะช่วยให้เขามีแนวทางในการอ่าน โดยรู้ว่าเขาต้องการอะไรนั่นเอง

2. การย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องซ้ำบางส่วน ครูควรบอกให้นักเรียนย้อนกลับมาอ่านเนื้อเรื่องบางส่วนซ้ำอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะนักเรียนบางคนอาจไม่ทราบว่า ตัวเองควรย้อนกลับมาอ่านเรื่องซ้ำหรือไม่ทราบว่า เมื่อไรที่ตนเองควรย้อนกลับมาอ่าน สิ่งเหล่านี้ครูต้องฝึกให้กับนักเรียน เช่น อาจให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแล้วถามตนเองว่า เข้าใจสิ่งที่อ่านหรือไม่ และจำเป็นต้องย้อนกลับมาอ่านใหม่หรือไม่

3. การสร้างจินตนาการเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ในการฝึกนั้นครูอาจจะให้นักเรียนอ่านบทอ่านที่มีลักษณะเป็นการพรรณนา แล้วให้นักเรียนสร้างจินตนาการพร้อมทั้งเปรียบเทียบจินตนาการของตนกับนักเรียนคนอื่น ๆ และอภิปรายกันว่า ทำไม และเหตุใดนักเรียนแต่ละคนจึงสร้างจินตนาการได้แตกต่างกัน

4. การปรับอัตราเร็วในการอ่าน ครูควรฝึกให้นักเรียนรู้จักลักษณะของบทอ่านแบบต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนรู้ว่าจะใช้การอ่านแบบใด และด้วยอัตราเร็วเพียงใด

5. การทำนายเนื้อหาที่อ่าน ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักทำนายเนื้อหาที่อ่าน เช่น ทำนายว่าผู้เขียนจะกล่าวถึงเรื่องอะไรต่อไป หรืออะไรจะเกิดขึ้นเป็นลำดับต่อไป

6. การเติมเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้อง กับบทอ่าน เพื่อฝึกให้นักเรียนรู้จัก แยกแยะเนื้อหา ที่ไม่เกี่ยวข้องต่อไป

7. การเดาคำถามหลังการอ่าน โดยการให้นักเรียนอ่านบทอ่าน แล้วเดาว่าผู้เขียนหรือครูจะถามอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน

8. การเล่าเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ครูบอกนักเรียนทราบว่า ในขณะที่อ่านเขาจะต้องจดจำรายละเอียดจากสิ่งที่อ่านแล้วนำมาเล่าเพื่อนฟัง ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้ใช้ความพยายามในการทำ ความเข้าใจกับบทอ่านให้มากขึ้น

9. การจัดลำดับความสำคัญของประโยค วิธีการนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้จักแยกแยะระดับ ความสำคัญของประโยคต่าง ๆ การฝึกให้นักเรียนอ่านบทอ่านแล้วบอกว่า ประโยคใด สำคัญที่สุดและประโยคใดสำคัญรองลงไป

10. การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการอ่าน เพื่อให้นักเรียนจะได้รู้จักองค์ประกอบต่าง ๆ ภายในบทอ่าน

11. การตระหนักในจุดประสงค์ของบทอ่าน โดยครูให้นักเรียนตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน โดยตั้งคำถาม ถามตัวเองว่า เขาต้องการอะไรจากการอ่าน ก่อนที่จะเริ่มอ่านทุกครั้ง

12. การตระหนักในหัวเรื่องและสิ่งที่สัมพันธ์ความ การสอนให้นักเรียนตระหนักเรื่องดังกล่าว จะช่วยนักเรียนสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาต่าง ๆ ภายในบทอ่านได้ดียิ่งขึ้น

13. การทำเครื่องหมายเพื่อเน้นจุดสนใจ ในขณะที่อ่านครูควรสอนให้นักเรียนรู้จักทำเครื่องหมายไว้ตามจุดต่างๆ ที่น่าสนใจ

เทคนิคและขั้นตอน ดังกล่าว มีจุดประสงค์เพื่อที่จะฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้เมตาคอกนิชัน ในการอ่าน รู้จักคิด รู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถควบคุมกระบวนการอ่านของตนเองเพื่อที่จะนำไปพัฒนาความสามารถในการอ่านของตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ดีวายน (Devine, 1986, pp.261–267) ได้เสนอแนวทางที่ครูสามารถช่วยพัฒนาใช้เมตาคognition ในการอ่านให้นักเรียน ดังนี้คือ

1. สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการอ่าน โดยครูกล่าวย้ำให้นักเรียนเข้าใจว่า การอ่าน คือ การเข้าใจความหมายจากสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อ มิใช่การอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ
2. อธิบายถึง อุปสรรคที่อาจพบในการอ่าน ซึ่งจะทำให้นักเรียนระมัดระวังในการอ่าน และหาวิธีแก้ปัญหาดังกล่าว
3. ให้นักเรียนตั้งจุดประสงค์ในการอ่านแต่ละครั้ง
4. ให้นักเรียนรู้จักตั้งคำถาม ถามตัวเองเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของตนเอง
5. ให้นักเรียนตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน โดยขั้นแรกให้นักเรียนอ่านบทอ่านอย่างคร่าว ๆ แล้วตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับบทอ่านว่าผู้เขียนเขียนเกี่ยวกับอะไร ต่อมาจึงให้นักเรียนอ่านอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง เพื่อตรวจสอบว่า ผู้เขียนดำเนินการตามที่ตั้งสมมุติฐานไว้หรือไม่
6. นักเรียนรู้จักสังเกตการณ์จัดโครงสร้างภายในบทอ่านเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทอ่านได้ง่ายขึ้น
7. กระตุ้นให้นักเรียนรู้จักใช้ความรู้เดิมมาช่วยในการทำความเข้าใจกับบทอ่าน
8. ฝึกให้นักเรียนรู้จักสรุปเนื้อหาที่อ่าน โดยใช้ภาษาของตนเอง
9. ครูคิดให้ดูเป็นตัวอย่าง โดยครูอ่านบทอ่านแล้วแสดงให้เห็นถึงกระบวนการคิดของตนเอง พร้อมทั้งตั้งคำถามให้ดูเป็นตัวอย่าง และแสดงแนวทางในการตอบคำถามแต่ละข้อ หลังจากนั้น จึงให้นักเรียนฝึกวิธีการนี้กับเพื่อน ๆ ในห้อง ซึ่งนักเรียนจะได้แลกเปลี่ยนความคิด และรู้วิธีการต่าง ๆ มากขึ้น
10. ครูให้แนวทางในการควบคุมความเข้าใจในการอ่าน โดยกำหนดกิจกรรมให้นักเรียนศึกษาก่อนที่จะเริ่มต้นอ่าน เช่น จากหัวเรื่องและภาพประกอบ ให้นักเรียนอ่านอย่างคร่าว ๆ แล้วบอกจุดประสงค์ของผู้เขียนและบอกจุดประสงค์ในการอ่านของตนเอง นักเรียนคิดว่าตนเองต้องได้คำตอบอะไรจากเรื่องที่อ่าน หลังจากอ่านแล้ว นักเรียนคิดว่าครูจะถามคำถามอะไร ผู้เขียนจัดระบบงานเขียนของตนเองอย่างไร เป็นต้น

ชมิท และบาวแมน (Schmitt and Baumann, 1986, pp.28 -31) ได้เสนอแนวคิดในการพัฒนาการควบคุมกระบวนการอ่าน ด้วยการผสมผสานในชั้นการสอน 3 ชั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 กิจกรรมก่อนการอ่าน (pre – reading activities) ได้ทำกิจกรรม ต่อไปนี้

1. กระตุ้นความรู้เดิม โดยบอกนักเรียนว่า นักเรียนจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น ถ้ารู้จักใช้สิ่งที่อยู่แล้วที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน มาช่วยทำความเข้าใจ ให้นักเรียนอธิบายว่าสิ่งใดที่รู้แล้วบ้าง

2. ให้นักเรียนคาดคะเนหรือทำนายสิ่งที่มีในเนื้อเรื่อง โดยบอกเหตุผลของการทำนายล่วงหน้าว่า จะเป็นแนวทางให้ผู้อ่านอ่านเพื่อประเมินผลการทำนายนั้นๆ เช่น การทำนายการกระทำของตัวละคร ทำนายปัญหา และแก้ปัญหา และทำนายผลที่จะเกิดตามมา การทำนายที่สมเหตุสมผล ทำได้ด้วยการอาศัยความรู้เดิม รูปภาพ ชื่อเรื่อง

3. ตั้งวัตถุประสงค์การอ่านบอกนักเรียนว่า ควรอ่านเรื่องอย่างมีจุดหมายในใจ เพราะจะช่วยกำหนดกรอบความสนใจ และเพิ่มความตื่นตัวในการทำความเข้าใจในการทำนายที่ตั้งไว้ จะเป็นแหล่งของเป้าหมายการอ่าน

4. ตั้งคำถาม อธิบายถึงผลดีของการตั้งคำถาม ก่อนอ่านนักเรียนทราบ การตั้งคำถามอาจพิจารณาจากชื่อเรื่อง

ขั้นที่ 2 กิจกรรมระหว่างอ่าน (guided reading activities)

1. การหยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อย่อ และทบทวนใจความสำคัญ

2. ประเมินผลการทำนายและตั้งการทำนายใหม่ ขณะอ่านต้องหา

คำตอบ แก่การทำนายไว้ในขั้นที่ 1 และเมื่อพบข้อเท็จจริงใหม่จะต้องปรับการคาดคะเนหรือตั้งขึ้นใหม่

3. การเชื่อมโยง ความรู้ใหม่เข้ากับความรู้ที่มีอยู่แล้วให้นักเรียนกระทำสิ่งนี้ตลอดเวลาเมื่อพบแนวคิดใหม่หรือคำใหม่ ๆ

4. การตั้งคำถาม ถามตัวเองฝึกให้นักเรียนถามตัวเองในขณะที่อ่านเสมอ ๆ

ขั้นที่ 3 กิจกรรมหลังการอ่าน (post - reading activities)

1. การย่อบทอ่านทั้งหมด โดยการย่อเอาแต่ใจความสำคัญอาจทำโดยการอภิปรายกลุ่ม หรือเขียนย่อเป็นรายบุคคล

2. การประเมินผลของการทำนายเป็นการอภิปรายถึงการทำนาย เช่น ทำนายถูก ได้อย่างไร ข้อมูลอะไร ที่ทำให้เปลี่ยนการทำนาย

3. การตรวจสอบจุดประสงค์ของการอ่านที่ตั้งไว้ ให้นักเรียนกลับไปตรวจสอบหลังการอ่านว่าได้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

4. การซักถามถึงสิ่งที่อ่านทั้งหมด ครูซักถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่านนั้น ครอบคลุมทุกเรื่อง

อ็อกฟอร์ด (Oxford, 1991, p.163) ได้รวบรวมแนวคิดของบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเมตาคognition ในการอ่าน และได้เสนอขั้นตอนในการสอนอ่านไว้ดังนี้

1. การใส่ใจกับการอ่าน (centering your learning) ซึ่งช่วยให้ผู้อ่านได้รวบรวมความสนใจและสมาธิให้มุ่งไปยังสิ่งที่จะอ่าน กิจกรรม ทักษะหรือ เนื้อหาด้านภาษา ได้แก่

1.1 การอ่านคร่าว ๆ และเชื่อมโยงสิ่งที่อ่านกับสิ่งที่รู้แล้ว (over viewing and linking with already known material) เป็นการอ่านเพื่อเข้าใจ มโนทัศน์ หลักการ หรือ เนื้อหาที่สำคัญอย่างคร่าว ๆ ในกิจกรรมภาษาที่จะเรียน และเชื่อมโยงกับสิ่งที่รู้แล้ว

1.2 การให้ความสนใจเฉพาะสิ่งที่จะอ่าน (pay attention) เป็นการกำหนดล่วงหน้าว่าจะสนใจกับสิ่งที่จะเรียนและไม่สนใจกับสิ่งที่สอดแทรก และ/หรือ ให้ความสนใจกับแง่มุมเฉพาะภาษาหรือรายละเอียดของสถานการณ์

2. การจัดเตรียมและวางแผนการอ่าน (arranging and planning your learning) เป็นความพยายามจะช่วยให้ผู้อ่านจัดระบบและวางแผนเพื่อให้การอ่านเป็นไปอย่างได้ผลมากที่สุด ได้แก่

2.1 การศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา (finding out about language learning) เป็นความพยายามที่จะศึกษาว่า การเรียนรู้ภาษาดำเนินไปอย่างไร โดยการอ่านตำรา หรือพูดคุยกับบุคคลอื่น ๆ แล้วใช้ข้อมูลนั้นเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ภาษาของตน

2.2 การจัดระบบการอ่าน (organizing) เป็นความเข้าใจและการใช้เงื่อนไขที่สัมพันธ์กับการอ่านภาษาใหม่ การจัดตารางการอ่าน สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ และสมุดบันทึกการอ่านภาษา

2.3 การตั้งเป้าหมายและจุดประสงค์ในการอ่าน (setting goals and objectives) เป็นการตั้งจุดมุ่งหมายของการอ่าน รวมถึงเป้าหมายระยะยาวหรือจุดประสงค์ระยะสั้น

2.4 การกำหนดวัตถุประสงค์ของงานการอ่าน (identificating the purpose of a language task) เป็นการกำหนดวัตถุประสงค์ของงานการอ่านเฉพาะอย่าง เช่น การอ่านบทละครเพื่อความเพลิดเพลิน

2.5 การวางแผนสำหรับงานการอ่าน (planning for a language task) เป็นการวางแผนเกี่ยวกับองค์ประกอบด้านการอ่านและหน้าที่ที่จำเป็นสำหรับงานหรือสถานการณ์การอ่านแต่ละครั้ง

2.6 การโอกาสฝึกปฏิบัติ (seeking practice opportunities) เป็นการค้นหาหรือสร้างโอกาสที่จะฝึกปฏิบัติ เช่น การไปชมภาพยนตร์ ที่บรรยายด้วยภาษาต่างประเทศ การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาต่างประเทศ

3. การประเมินผลการอ่าน (evaluating your learning) มีดังนี้

3.1 การตรวจสอบผลการอ่านของตน (self - monitoring) เป็นการระบุข้อผิดพลาดในความเข้าใจในการอ่านภาษา เป็นการค้นหาข้อผิดพลาดที่สำคัญ และพยายามกำจัดข้อผิดพลาดนั้น

3.2 การประเมินผลการอ่านของตน (self - evaluation) เป็นการประเมินความก้าวหน้าของบุคคลหนึ่งในการอ่านภาษา เช่น การตรวจสอบว่าบุคคลหนึ่งอ่านหนังสือได้เร็วขึ้นและมีความเข้าใจมากกว่า 1 เดือน หรือ 6 เดือนที่ผ่านมาหรือไม่

เอกสารเกี่ยวกับชุดการสอน

ความหมายของชุดการสอน

ความหมายของชุดการสอน นักการศึกษาและนักเทคโนโลยีทางการศึกษาทั้งของไทยและต่างประเทศให้นิยามไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2520) กล่าวว่า ชุดการสอน เป็นระบบการนำสื่อประสมที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ของแต่ละหน่วยมาช่วยในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ชุดการสอนจัดไว้ในกล่องหรือซองแยกเป็นหมวดๆ ภายในชุดการสอนประกอบด้วย คู่มือการใช้ชุดการสอนสื่อการสอนที่สอดคล้องกับเนื้อหา และประสบการณ์ เช่น รูปภาพ สไลด์เทป ภาพยนตร์ แผ่นคำบรรยาย วัสดุอุปกรณ์

สันทัต ภิบาลสุข และพิมพ์ใจ ภิบาลสุข (2525) กล่าวว่า ชุดการสอน เป็นสื่อประสมที่ได้จากระบบการผลิตและการนำสื่อการสอนที่สอดคล้องกับวิชาและวัตถุประสงค์ ช่วยให้ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสามารถ หรือ ทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

วรกิต วัดข้าวหลาม (2540) ชุดการสอน หมายถึง ชุดสื่อประสมที่ผลิตขึ้นมาอย่างมีระบบมีความสมบูรณ์ เบ็ดเสร็จในตัวเอง โดยมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ประสบการณ์ที่สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทบาทและความสำคัญของชุดการสอน

ชุดการสอนเป็นนวัตกรรมในการผลิตและการใช้สื่อการสอนเริ่มมีบทบาทต่อการเรียนการสอนทุกระดับในปัจจุบันและในอนาคต เพราะชุดการสอนจะเป็นแนวทางใหม่ที่จะช่วยแก้ปัญหาและเพิ่มประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะชุดการสอนเป็นระบบของการวางแผนการสอนที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของเนื้อหาวิชานั้น ๆ จึงทำให้เกิดประโยชน์และคุณค่าในการเรียนการสอนอย่างมาก ดังนั้นในปัจจุบันชุดการสอนจึงมีบทบาทที่สำคัญต่อการเรียนการสอนและการจัดการศึกษาพอสรุปได้ดังนี้

1. มีบทบาทต่อการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการจัดการเรียนการสอน

การใช้ชุดการสอนจะทำให้ลักษณะการเรียนการสอนในชั้นเรียนเปลี่ยนแปลงไปจากการเรียนการสอนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้มาสู่การให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมเรียนรู้ด้วยตนเองและทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน โดยมีเนื้อหาและประสบการณ์ต่างๆ ที่สื่อการเรียนการสอนที่มีความสมบูรณ์ที่ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ครูจะมีบทบาทเพียงผู้ประสานงานให้การทำกิจกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้น สภาพห้องเรียนจะเป็นไปอย่างมีชีวิตชีวาที่ผู้เรียนมีความเคลื่อนไหวสนใจในการเรียนและการทำงานเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และประสบการณ์อย่างเต็มที่

2. มีบทบาทต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

ชุดการสอนเป็นระบบการนำสื่อประสมที่สอดคล้องและสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ของหน่วยใดหน่วยหนึ่งโดยเฉพาะมีสื่อการสอนที่อยู่ในรูปวัสดุอุปกรณ์หรือวิธีการต่างๆ ที่จะช่วยสนับสนุนและส่งเสริมการเกิดการเรียนรู้เนื้อหาวิชาได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจึง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มสูงขึ้นหลังจากที่ได้เรียนรู้จากชุดการสอนแล้ว

3. ชุดการสอนมีบทบาทสำคัญต่อการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของปริมาณประชากรที่ต้องการศึกษาเพิ่มขึ้นและวิทยาการก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว โดยชุดการสอนสามารถจัดให้เกิดการเรียนรู้ได้พร้อมกันเป็นจำนวนมากๆ ได้ชุดการสอนรายบุคคลทั้งระบบทางไกลและใกล้ เป็นต้น และนอกจากนี้ชุดการสอนยังสามารถปรับเปลี่ยนและแก้ไขให้เกิดความรู้และวิทยาการใหม่ๆ ได้

ชุดการสอนมีบทบาทสำคัญต่อการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของปริมาณประชากรที่ต้องการศึกษาเพิ่มขึ้นและวิทยาการก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว โดยชุดการสอนสามารถจัดให้เกิดการเรียนรู้ได้พร้อมกันเป็นจำนวนมากๆ ได้ชุดการสอนรายบุคคลทั้งระบบทางไกลและใกล้ เป็นต้น และนอกจากนี้ชุดการสอนยังสามารถปรับเปลี่ยนและแก้ไขให้เกิดความรู้และวิทยาการใหม่ๆ ได้

4. มีบทบาทสำคัญส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ไปสู่ปรัชญาการศึกษา

ในแนวพัฒนาการได้อย่างเต็มที่ โดยที่ชุดการสอนเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญยึดหลักให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ครูเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำและประสานกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้จากการที่ได้ทำกิจกรรมร่วมกันซึ่งจะทำให้ผู้เรียนรู้จากการกระทำ (Learning by doing) อันจะทำให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตรงและถาวรยิ่งขึ้นได้

ลักษณะและประเภทของชุดการสอน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2520) จำแนกชุดการสอนตามลักษณะการใช้ออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. ชุดการสอนประกอบการบรรยาย เป็นชุดการสอนที่กำหนดกิจกรรมและสื่อการสอนให้ครูใช้ประกอบการสอนแบบบรรยาย เพื่อเปลี่ยนบทบาทของครูให้พุดน้อยลงและเป็นโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากเป็นชุดการสอนที่ครูเป็นใช้ บางครั้งจึงเรียกว่า “ชุดการสอนสำหรับครู” ชุดการสอนประกอบการบรรยายจะมีเนื้อหาเพียงอย่างเดียวโดยแบ่งเป็นหัวข้อที่จะบรรยายและประกอบกิจกรรมไว้ตามลำดับขั้น สื่อที่ใช้อาจเป็นแผ่นคำสอน สไลด์ประกอบเสียงบรรยายในเทป แผนภูมิ แผนภาพ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ และกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนได้อภิปรายตามปัญหาและหัวข้อที่ครูกำหนดไว้เพื่อความเรียบร้อย ในการใช้ชุดการสอนประเภทนี้มักจะบรรจุในกล่องที่มีขนาดพอเหมาะกับจำนวนสื่อการสอน อย่างไรก็ตามหากเป็นวัสดุอุปกรณ์ที่ 1. มีราคาแพงเกินไป , 2. ขนาดเล็กหรือใหญ่เกินไป , 3. แดกหรือเสี้ง่าย และ 4. เป็นสิ่งมีชีวิตจะไม่ใส่ในชุดการสอนแต่จะกำหนดไว้เป็นส่วนที่เกี่ยวกับสิ่งที่ครูต้องเตรียมล่วงหน้าก่อนทำการสอน ใน “คู่มือครู” วัสดุอุปกรณ์เหล่านี้ นิยมจัดไว้ในห้องปฏิบัติการเช่น ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ หรือห้องวิชาการ

2. ชุดการสอนสำหรับกิจกรรมกลุ่ม หรือแบบศูนย์การเรียนในปัจจุบันนี้ได้ถือว่าครูเป็นแหล่งความรู้หลักต่อไปแล้ว ดังนั้นครูที่พุดไม่เก่งจึงกังวลว่าตนเองจะเป็นครูที่ดีไม่ได้ เพราะครูทำหน้าที่เป็นผู้เตรียมสภาพการ เป็นผู้อำนวยการ และเป็นผู้ประสานงานการเรียนการสอนครูไม่จำเป็นต้องเป็น “ผู้แสดง” อีกต่อไป ผู้เรียนจะเรียนรู้จากชุดการสอนแบบกิจกรรมที่ยึดระบบการผลิตสื่อการสอนตามหน่วยและหัวเรื่องที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในห้องเรียนแบบกิจกรรมที่เรียกว่า “ห้องเรียนแบบศูนย์การเรียน” ชุดการสอนแบบกิจกรรมกลุ่มประกอบด้วย ชุดย่อยตามจำนวนศูนย์ที่แบ่งไว้ในแต่ละหน่วย ในแต่ละศูนย์มีสื่อหรือบทเรียนครบชุดตามจำนวนผู้เรียนในศูนย์กิจกรรมนั้น สื่อที่ใช้ในศูนย์จัดไว้ในรูปสื่อประสม อาจใช้เป็นรายบุคคลหรือสื่อสำหรับกลุ่มที่ผู้เรียนทั้งศูนย์จะใช้ร่วมกันได้ ผู้เรียนที่เรียนจากชุดการสอนแบบกิจกรรมกลุ่ม จะต้องการความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อยในระยะเริ่มเรียนเท่านั้น หลังจากเคยชินต่อวิธีการใช้แล้วผู้เรียนจะสามารถช่วยเหลือกันและกันได้เอง ระหว่างประกอบกิจกรรมการเรียนรู้หากมีปัญหาผู้เรียนสามารถซักถามครูได้เสมอ

3. ชุดการสอนแบบรายบุคคล เป็นชุดการสอนที่จัดระบบขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนใช้เรียนด้วยตนเองตามลำดับขั้นที่ระบุไว้ โดยมีห้องเรียนพิเศษที่เรียกว่า “ห้องเรียนรายบุคคล” ที่มีคูหาจัดเตรียมไว้ผู้เรียนจะนำชุดการสอนไปใช้ในคูหา เมื่อมีปัญหาระหว่างการเรียน ผู้เรียนจะปรึกษากันได้ ผู้สอนพร้อมจะให้ความช่วยเหลือทันที ในฐานะผู้ประสานงาน ผู้เรียนอาจนำชุดการสอน

ประเภทนี้ไปเรียนที่บ้านได้ โดยมีผู้ปกครองหรือบุคลากรอื่น ๆ คอยให้ความช่วยเหลือชุดการสอน รายบุคคลจะสามารถฝึกฝนและส่งเสริมนิสัยของนักเรียนในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเป็น อย่างดีชุดการสอนรายบุคคลนี้ เน้นหน่วยการสอนย่อยจึงเรียกว่า “โมดูล” (Modules)

นอกจากชุดการสอนประกอบการบรรยาย ชุดการสอนสำหรับกิจกรรมกลุ่มและชุดการ สอนรายบุคคลแล้ว ยังมีชุดการสอนประเภทอื่นแตกต่างกันไปแล้วแต่วัตถุประสงค์ที่จะใช้ อาทิ ชุดการสอนประกอบการผลิตและการใช้รายการโทรทัศน์ศึกษา และชุดการสอนสำหรับผู้ปกครอง ช่วยสอนนักเรียนที่บ้าน นอกจากนี้ ยังแบ่งชุดการสอนสำหรับเด็กที่เรียนเร็ว และชุดการสอน ซ่อมเสริม เป็นต้น

องค์ประกอบของชุดการสอน

ชุดการสอนที่ผลิตขึ้น ไม่ว่าจะเป็นแบบบรรยายกิจกรรมกลุ่มหรือชุดการสอนรายบุคคลจะ ประกอบด้วยสื่อประสมซึ่งในลักษณะเป็นวัสดุอุปกรณ์และวิธีการต่างๆ ที่ผู้ผลิตนำมาบูรณาการ โดยใช้วิธีระบบ เพื่อให้ชุดการสอนแต่ละชุดมีประสิทธิภาพ ดังนั้นหากจะพิจารณาแล้ว จะเห็นว่า ส่วนประกอบของชุดการสอนมี 4 ส่วนที่สำคัญ ดังนี้

1. คู่มือครูหรือคู่มือการใช้ชุดการสอน
2. คำสั่งหรือคำชี้แจง
3. เนื้อหาสาระบทเรียนและสื่อ
4. การประเมินผล

1. คู่มือครูหรือคู่มือการใช้ชุดการสอน เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ครูและนักเรียนได้ศึกษา ก่อนที่จะนำชุดการสอนไปใช้ โดยภายในคู่มือจะชี้แจงถึงวิธีการใช้ชุดการสอนนั้น ๆ ได้แก่ ครูและ นักเรียนได้เข้าใจ เพื่อจะได้ใช้ชุดการสอนดังกล่าว ได้ถูกต้องสมบูรณ์ และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด คู่มือครูอาจทำเป็นเล่มโดยมีส่วนสำคัญ ดังนี้

1.1 คำนำ เป็นส่วนที่ผู้ผลิตชุดการสอนแสดงถึงความรู้สึก ความคิดเห็นในการผู้ผลิต ชุดการสอนนั้น ๆ เพื่อให้ครูผู้ใช้นักเรียนได้เห็นคุณค่า ของชุดการสอนและทราบถึง ประสิทธิภาพของชุดการสอนที่ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงมาแล้ว

1.2 ส่วนประกอบของชุดการสอน ผู้ผลิตควรจะได้บอกรายละเอียดของชุดการสอนไว้ ว่ามีอะไรบ้างในชุดการสอนนั้น ทั้งที่เป็นวัสดุสื่อต่าง ๆ ที่มีเพื่อให้ผู้ใช้ได้ตรวจสอบก่อนนำไปใช้ และหากชำรุด สูญหายก็สามารถจัดหาเพิ่มเติมได้

1.3 คำชี้แจงหรือครูผู้ใช้ชุดการสอน ในชุดการสอน จำเป็นจะต้องชี้แจงต่างๆ ให้ผู้ที่
จะนำชุดการสอนไปใช้ได้เข้าใจขั้นตอนในการใช้ชุดการสอนนั้น ๆ เพื่อจะได้ปฏิบัติได้ถูกต้อง จึงจะ
ทำให้การใช้ชุดการสอน เกิดประสิทธิภาพ

1.4 สิ่งที่คุณและนักเรียนต้องเตรียมเป็นการกำหนดสิ่งที่ครูผู้ใช้ชุดการสอนหรือนักเรียน
จะต้องจัดหาเตรียมไว้ล่วงหน้า ก่อนใช้ชุดการสอนนั้น ซึ่งอาจจะเป็นวัสดุ สื่อ หรืออุปกรณ์จำเป็น
จะต้องใช้ในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้ผลิตไม่สามารถจัดหาหรือบรรจุไว้ในชุดการสอนได้
อาทิเช่น วัสดุของจริง สิ่งของ หรืออุปกรณ์ ที่ใหญ่โตหรือเล็กเกินไป เป็นต้น

1.5 บทบาทของครูและนักเรียนเป็นการเขียนชี้แจงให้คุณและนักเรียนผู้ใช้ชุดการสอน
ได้เข้าใจบทบาทของตนเองในขณะที่ใช้ชุดการสอน ได้เข้าใจบทบาทของตนเองในขณะที่ใช้ชุดการ
สอนว่าจะปฏิบัติอย่างไร

1.6 การจัดชั้นเรียนและแผนผังห้องเรียน เพื่อให้การใช้ชุดการสอนเป็นไปอย่างมี
ประสิทธิภาพผู้ผลิตจะต้องเขียนแผนผังการจัดชั้นเรียน ให้เห็นด้วยโดยเฉพาะชุดการสอนแบบ
กิจกรรมกลุ่ม จะต้องแสดงศูนย์กิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนถึงแนวทางการเปลี่ยนศูนย์กิจกรรมต่าง ๆ
นั้นด้วย

1.7 แผนการสอน เมื่อผลิตชุดการสอน จะต้องทำแผนการสอนของหน่วยการสอน
นั้น ๆ เอาไว้ให้ละเอียดเพื่อจะได้ให้คุณผู้ใช้ชุดการสอนหรือผู้เรียนได้ดำเนินไปตามลำดับขั้นที่วาง
เอาไว้ได้ถูกต้อง

1.8 เนื้อหาสาระของชุดการสอน เป็นการจัดลำดับของเนื้อหาของชุดการสอน ซึ่งอยู่
ในลักษณะต่าง ๆ เป็นต้นว่า เอกสารเนื้อหา บัตรคำสั่ง บัตรเนื้อหา บัตรกิจกรรมและบัตร
คำถามแบบฝึกหัดต่าง ๆ ที่ใช้ในกิจกรรมการเรียน

1.9 แบบฝึกปฏิบัติหรือแบบฝึกหัด เป็นเอกสารที่ใช้ประกอบการทำกิจกรรมในชุด
การสอน สำหรับให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและทดสอบความเข้าใจในบทเรียนนั้น ๆ

1.10 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ก่อนที่จะทำกิจกรรมหรือเรียนรู้จากชุด
การสอนควรจะให้ผู้เรียนได้ทดสอบความรู้ก่อนด้วยแบบทดสอบเพื่อจะได้ทราบว่าผู้เรียนมีความรู้
เกี่ยวกับเนื้อหา บทเรียนมากน้อยเพียงใดก่อนแล้วจึงให้ปฏิบัติกิจกรรมจากชุดการสอน หลังจาก
นั้นจึงทำการทดสอบหลังเรียนทันที เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบถึงความก้าวหน้าของตนเอง จากการ
เรียนรู้จากชุดการสอนโดยอาจจะใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียนก็ได้

1.11 กระดาษคำตอบและเฉลย ในชุดการสอนจะต้องเตรียมกระดาษคำตอบไว้ให้
ผู้เรียน เพื่อทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังการเรียนและเฉลยคำตอบเพื่อตรวจสอบด้วยตนเอง

2. คำสั่งหรือคำชี้แจง จะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้ใช้ชุดการสอนหรือผู้เรียนชุดการสอนได้ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามที่ชุดการสอนได้จัดเอาไว้ ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปแบบ คำชี้แจง การมอบหมายงาน หรือบัตรต่าง ๆ เช่น บัตรคำสั่ง บัตรเนื้อหา บัตรกิจกรรมบัตร คำถามและบัตรเฉลย เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

2.1 บัตรคำสั่ง เพื่อให้ผู้เรียนประกอบกิจกรรมแต่ละอย่างได้ถูกต้อง จะประกอบด้วย คำอธิบายในเรื่องที่จะศึกษาคำสั่งให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรม และสรุปทเรียนอาจจะใช้การอภิปราย หรือตอบคำถาม บัตรคำสั่ง ที่ดีต้องมีถ้อยคำกะทัดรัดเข้าใจง่ายชัดเจน ครอบคลุมกิจกรรมที่ ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนทำ ผู้เรียนจะต้องอ่านบัตรคำสั่ง ให้เข้าใจเสียก่อน แล้วปฏิบัติตามนั้น เป็นขั้น ๆ ไป

2.2 บัตรเนื้อหา จะเป็นบัตรที่ครูเขียนเนื้อหาเรื่องที่เรียนไว้ให้ผู้เรียนอาจเขียนเป็น ความเรียงติดต่อกันมีภาพประกอบ หรือจัดเป็นแบบบทเรียนโปรแกรม เพื่อให้ผู้เรียนหัดอ่าน เนื้อหาด้วยตนเองหรืออาจปรึกษาเพื่อน ๆ ในกลุ่มได้ หรือเมื่อสงสัยอาจถามครูได้

2.3 บัตรกิจกรรม เป็นการบอกให้ผู้เรียนทราบว่า จะมีกิจกรรมอะไรบ้างและต้อง ทำตามลำดับขั้นอย่างไร เช่น ให้ผู้เรียนวัดรูปลีเหลี่ยม ให้วาดภาพ ระบายสี ทดลอง และ บางครั้งจะมีรายชื่ออุปกรณ์ บอกไว้ด้วย

2.4 บัตรคำถาม เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาและทำกิจกรรมแล้ว เพื่อเป็นการ ทดสอบดูว่าผู้เรียนจะเข้าใจกิจกรรมและเนื้อหานั้นมากน้อยเพียงใด จะมีคำถามสำหรับเป็น แบบฝึกหัด ให้ผู้เรียนตอบอาจใช้ในรูปแบบของการเติมคำ การอธิบาย แบบฝึกหัดหรือให้เลือกตอบ

2.5 บัตรเฉลย เป็นบัตรที่บรรจุคำตอบคำถามต่างๆ สำหรับนักเรียนที่ตรวจสอบ คำถาม

3. เนื้อหาสาระบทเรียนและสื่อการสอนในชุดการสอน

โดยจัดให้อยู่ในรูปของสื่อประสมที่มีสื่อหลาย ๆ ชนิดที่เกี่ยวเนื่องซึ่งกันและกัน ช่วยให้ ผู้เรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนได้ชัดเจน โดยอาจจะกำหนดเป็นกิจกรรมการเรียนรู้เป็นแบบก ลุ่มหรือรายบุคคล ตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของชั้นเรียนนั้น ๆ

4. การประเมินผล

เพื่อการประเมินผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการเรียนและทำกิจกรรมจากชุดการสอนจะ กำหนดให้มีการประเมินผลทั้งก่อนการเรียน ระหว่างเรียน หรือทำกิจกรรมเป็นการประเมินผลของ กระบวนการ อันได้แก่ การทำแบบฝึกหัด รายงานการค้นคว้า ผลการทดลองและการทดสอบ หลังจากการเรียนจากชุดการสอนโดยการใช้ทดสอบต่าง ๆ

ขั้นตอนการผลิตชุดการสอน

วรกิต วัดข้าวหาลาม (2540) ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้เป็นชุดการสอนที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นที่ตัวผู้เรียนให้ทำกิจกรรมร่วมกัน โดยจะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบของศูนย์การเรียนรู้ ประกอบด้วยชุดกิจกรรมย่อยที่มีจำนวนเท่ากับศูนย์กิจกรรมที่แบ่งไว้ในแต่ละหน่วยการสอน ซึ่งแต่ละศูนย์ มีสื่อการเรียนรู้หรือบทเรียนครบชุดตามจำนวนผู้เรียนในศูนย์กิจกรรมนั้น สื่อที่ใช้ในศูนย์จะเป็นสื่อที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เป็นรายบุคคลหรือร่วมกันทั้งกลุ่มได้ การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ผู้เรียนจะปฏิบัติตามคำสั่งคำชี้แจงในสื่อการสอน โดยที่ครูเป็นเพียงผู้ควบคุมดูแลและประสานงานให้การดำเนินกิจกรรมสมบูรณ์ที่สุดเท่านั้น

วรกิต วัดข้าวหาลาม (2540) ขั้นตอนการผลิตชุดการสอน มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหา

การวิเคราะห์เนื้อหา หมายถึง การจำแนกเนื้อหาวิชาออกเป็นหน่วยแยกย่อยลงไปจนถึงหน่วยระดับบทเรียน ซึ่งเป็นหน่วยที่ใช้สอนได้ 1 ครั้ง ชุดการสอนที่ผลิตขึ้นจึงเป็นชุดการสอนประจำหน่วยระดับบทเรียน คือ 1 ชุดการสอน สำหรับการสอนแต่ละครั้ง โดยส่วนที่จะต้องทำในการวิเคราะห์เนื้อหา คือ

- การกำหนดหน่วย คือ การนำหน่วย เนื้อหาบทเรียนมา

กำหนดให้เป็น หน่วยระดับบทเรียน ซึ่งแต่ละหน่วย จะใช้สอนได้ประมาณ 60- 80 นาที (1 คาบมัธยม, อุดมศึกษา หรือ 3-4 คาบระดับประถมศึกษา)

- การกำหนดหัวเรื่อง เป็นการนำแต่ละหน่วยมากำหนดเป็นหัวเรื่องย่อย ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะนำไปสู่การจัดกิจกรรมต่างได้

- การกำหนดมโนคติ /ความคิดรวบยอด เป็นการเขียน

ข้อความที่เป็นสาระสำคัญของแต่ละหัวเรื่อง

ขั้นที่ 2 การวางแผนการสอน

การวางแผนการสอนเป็นการคาดการณ์ล่วงหน้า เมื่อครูเริ่มสอนโดยใช้ชุดการสอนจะต้องทำอะไรบ้างตามลำดับก่อน หลัง

ขั้นที่ 3 การผลิตสื่อการสอน

การผลิตสื่อการสอนประเภทต่างๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในแผนการสอน

ขั้นที่ 4 การทดสอบประสิทธิภาพชุดการสอน

เป็นการประเมินคุณภาพชุดการสอนด้วยการนำชุดการสอนไปทดลองใช้แล้วปรับปรุงให้มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ (2521) ได้อธิบายขั้นตอนการผลิตชุดการสอนอย่างมีระบบ ในระบบการผลิตชุดการสอนแผนจุฬาหรือเรียกย่อ ๆ ว่า CHULA PLAN โดยมีรายละเอียดขั้นตอน 10 ขั้นตอนดังนี้

- 1) การกำหนดหมวดหมู่ เนื้อหาและประสบการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชาหรือ บูรณาการเป็นแบบสหวิทยาการตามที่เหมาะสม
- 2) กำหนดหน่วยการสอน แบ่งเนื้อหาวิชาออกเป็นหน่วยการสอนโดยประมาณเนื้อหาวิชาที่จะให้ครูสามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้หนึ่งสัปดาห์ หรือ หนึ่งครั้งๆ ละ 1-2 ชั่วโมง
- 3) กำหนดหัวเรื่อง ผู้สอนจะต้องถามตนเองว่า ในการสอนแต่ละหน่วยควรให้ประสบการณ์แก่ผู้เรียนอะไรบ้าง แล้วกำหนดหัวเรื่องออกเป็นหน่วยการสอนย่อย
- 4) กำหนดมโนทัศน์ และหลักการ มโนทัศน์ และหลักการ ที่กำหนดขึ้นจะต้องสอดคล้องกับหน่วยและหัวเรื่องโดยสรุปรวมแนวคิด สาระ และหลักเกณฑ์สำคัญไว้ เพื่อเป็นแนวทางเนื้อหา มาสอนให้สอดคล้องกัน
- 5) กำหนดวัตถุประสงค์ ให้สอดคล้องกับหัวเรื่องโดยคิดเป็นจุดประสงค์ทั่วไปก่อนแล้วจึงเขียนเป็นเชิงพฤติกรรมที่ต้องมีเกณฑ์การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไว้ทุกครั้ง
- 6) กำหนดกิจกรรมการเรียน ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมซึ่งจะเป็นแนวทางเลือกและการผลิตสื่อการสอน “กิจกรรมการเรียน” หมายถึง กิจกรรมทุกอย่างที่ผู้เรียนปฏิบัติ เช่นการอ่านบัตรคำสั่ง ตอบคำถาม เขียนภาพ ทำการทดลอง ทางวิทยาศาสตร์ เล่นเกมส์ ฯลฯ
- 7) กำหนดแบบประเมินผล ต้องประเมินผลให้ตรงวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้แบบสอบถาม เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าหลังจากผ่านกิจกรรมมาเรียบร้อยแล้วนักเรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่
- 8) เลือกและผลิตสื่อการสอน วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการที่ครูใช้ถือเป็นสื่อการสอนทั้งสิ้น เมื่อผลิตสื่อการสอนแต่ละหัวเรื่องแล้วก็จัดสื่อการสอนเหล่านั้นไว้เป็นหมวดหมู่ในกล่องที่เตรียมไว้ ก่อนนำไปทดลองหาประสิทธิภาพ
- 9) หาประสิทธิภาพชุดการสอนเพื่อเป็นการประกันว่าชุดการสอนที่สร้างขึ้นมี ประสิทธิภาพในการสอนผู้สร้างจำเป็นต้องกำหนดเกณฑ์ขึ้นโดยคำนึงถึงหลักการที่ว่า การเรียนรู้ เป็นกระบวนการเพื่อให้การเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนบรรลุผล ดังนั้นการกำหนดเกณฑ์จำต้อง คำนึงถึง “กระบวนการ” และ “ผลลัพธ์” โดยกำหนดตัวเลขเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยมีค่าเป็น E_1/E_2

E_1 คือ ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ คิดเป็นร้อยละของคะแนนที่นักเรียนได้รับโดยเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัดและประกอบกิจกรรม

E_2 คือ ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียนหลังเรียน) คิดเป็นร้อยละของคะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทดสอบหลังเรียน

การคิดค่า E_1 และ E_2 ของชุดการสอนที่สร้างขึ้น คำนวณค่าทางสถิติโดยใช้สูตรต่อไปนี้

$$\text{สูตร 1} \quad E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

$\sum X$ E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในชุดการสอน
คือ คะแนนรวมของนักเรียนจากแบบฝึกหัด หรือกิจกรรมที่มอบหมาย(คะแนนประจำศูนย์ต่างๆ)

N คือ จำนวนนักเรียน

A คือ คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดประจำศูนย์

$$\text{สูตร 2} \quad E_2 = \frac{\sum F}{N} \times 100$$

$\sum F$ E_2 คือ ประสิทธิภาพของชุดการสอนในการเปลี่ยนพฤติกรรมผู้เรียน
คือ คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน

N คือ จำนวนนักเรียน

B คือ คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการสอน นิยมตั้งไว้ที่ 90/90 สำหรับเนื้อหาวิชาที่เป็นความจำและไม่ต่ำกว่า 80/80 สำหรับวิชาทักษะ เช่น ภาษา เพราะการเปลี่ยนพฤติกรรมต้องการระยะเวลาไม่สามารถเปลี่ยนและวัดได้ทันทีที่เรียนเสร็จไปแล้ว

การทดลองประสิทธิภาพโดยใช้สูตรดังกล่าวข้างต้น ต้องดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. แบบเดี่ยว (1:1) นำชุดการสอนไปทดลองใช้กับเด็ก 1 – 3 คน โดยทดลองกับเด็กเก่ง

ปานกลาง และเด็กอ่อน การทดลองแต่ละครั้งต้องปรับปรุงสื่อการสอนให้ดีขึ้น

2. แบบกลุ่ม (1:10) นำชุดการสอนที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองกับเด็ก 6 - 10 คน ที่มีความสามารถคละกัน แล้วนำมาปรับปรุงให้ดีขึ้น

3. ภาคสนาม (1:30) นำชุดการสอนไปทดลองใช้ในชั้นเรียนที่มีนักเรียนตั้งแต่ 30 - 100 คน หากทำการทดลองภาคสนามให้ค่า E_1 และ E_2 ไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ต้องปรับปรุงชุดการสอนและทดลองหาประสิทธิภาพซ้ำอีก

ในกรณีที่ประสิทธิภาพของชุดการสอนที่สร้างขึ้นไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เนื่องจากมีตัวแปรที่ควบคุมไม่ได้ เช่น สภาพห้องเรียน ความพร้อมของผู้เรียน บทบาทและความชำนาญในการใช้ชุดการสอนของครู เป็นต้น อาจอนุโลมให้มีระดับผิดพลาดได้ต่ำกว่าที่กำหนดไว้ประมาณ 2.5 % - 5 %

ประสิทธิภาพของชุดการสอนที่สร้างขึ้นอาจกำหนดไว้ 3 ระดับ คือ

1. “สูงกว่าเกณฑ์” เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าเกิน 2.5 %
2. “เท่าเกณฑ์” เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนเท่ากับสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แต่ไม่เกิน 2.5 %
3. “ต่ำกว่าเกณฑ์” เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนต่ำกว่าเกณฑ์แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5 % ถือว่ายังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

ค่าดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าเฉลี่ยของคะแนนความก้าวหน้าในการเรียนรู้จากชุดการสอนนั้นการหาค่าดัชนีประสิทธิผล หาได้ตามวิธีการของ Howland , Lurnsdaine and Shaffield (1949) ; In Goodman Fletcher and Schneider (1980) ดังนี้

สูตรการหาค่า E_1

$$E_1 = \frac{\text{คะแนนสอบหลังเรียน} - \text{คะแนนสอบก่อนเรียน}}$$

$$\text{คะแนนเต็ม} - \text{คะแนนสอบก่อนเรียน}$$

เมื่อ E_1 คือ ค่าดัชนีประสิทธิผล ซึ่งจะต้องได้ค่าตั้งแต่ .50 ขึ้นไป จึงจะยอมรับประสิทธิภาพของชุดการสอนนั้น ๆ

10) การใช้ชุดการสอน ชุดการสอนที่ได้ปรับปรุงแล้ว จึงสามารถนำไปใช้ในห้องเรียนปกติ โดยใช้ชุดการสอนทั่วไปจะมีขั้นตอนต่าง ๆ ในการใช้ดังนี้ คือ

- 10.1) ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อพิจารณาความรู้พื้นฐานก่อนเรียนเนื้อหานั้น ๆ
- 10.2) ชี้นำเข้าสู่บทเรียน
- 10.3) ชั้นประกอบกิจกรรมการเรียนรู้

10.4) ชั้นสรุปบทเรียน

10.5) ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อพิจารณาว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ของการสอนมากน้อยเพียงไร

คุณค่าของชุดการสอน

สมศักดิ์ ภิบาลศรี (2537) อธิบายคุณค่าของชุดการสอนไว้ดังนี้

1. ช่วยสร้างความพร้อมและความมั่นใจให้แก่ผู้สอน เนื่องจากชุดการสอนผลิตออกมาเป็นหมวดหมู่ กำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน และการวัดผลและประเมินผลไว้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้สอนเกิดความสะดวกในการนำไปใช้
2. ช่วยสร้างความสนใจของผู้เรียนได้ดี เนื่องจากชุดการสอนทั่วไปจะเน้นการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสนใจในเนื้อหามากขึ้น
3. ลดปัญหาของการใช้สื่อการสอนที่มีราคาแพง ในเนื้อหาที่จำเป็นให้ผู้เรียนต้องลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนและชุดการสอนแบบรายบุคคล จะช่วยแก้ปัญหาที่จะต้องจัดหาสื่อการสอนที่มีราคาแพงหลายชุด เนื่องจากผู้เรียนจะหมุนเวียนกันเข้ามาเรียน ทำให้สื่อการสอนน้อยชุดลงได้ ผู้เรียนก็สามารถได้มีโอกาสปฏิบัติด้วยตนเองมากขึ้น
4. มีเนื้อหาเป็นแนวทางเดียวกัน โดยสภาพการสอนทั่วไป ผู้สอนมักจะสอนตามหลักสูตรหรือตำราเรียน ซึ่งกำหนดรายละเอียดของกิจกรรมการเรียนการสอนไว้เพียงคร่าว ๆ เนื้อหาอาจจะมีเพียงหัวข้อและคำอธิบายสั้น ๆ ดังนั้นผู้สอนจึงต้องศึกษาและกำหนดกิจกรรมการเรียนเอง ทำให้การเรียนการสอนในแต่ละห้องที่ไม่เป็นไปตามแนวทางเดียวกัน การใช้ชุดการสอนจะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากชุดการสอนได้ผ่าน การทดลองหาประสิทธิภาพมาก่อนแล้ว
5. ทำให้การเรียนของผู้เรียนเป็นอิสระจากบุคลิกภาพ และอารมณ์ของผู้สอนชุดการสอน แต่ละประเภทจะกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้อย่างชัดเจน ผู้สอนดำเนินกิจกรรมไปตามกำหนด จึงเป็นผลให้ บุคลิกภาพและอารมณ์ของผู้สอนมีอิทธิพลต่อสภาพการเรียนการสอนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนและชุดการสอน แบบรายบุคคล ผู้สอนมีบทบาทน้อยมาก ในขณะที่บทบาทในการเรียนเกือบทั้งหมดเป็นของผู้เรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

งานวิจัยในประเทศ

รัญจวน คำวชิรพิทักษ์ (2532) ได้ศึกษาผลของการฝึกกลวิธีการอ่านตามแนวทฤษฎีจิตวิทยา ปัญญานิยม ที่มีต่อการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการอ่านแตกต่างกัน 3 วิธีคือ การฝึกใช้กลวิธีการทำซ้ำ การฝึกใช้กลวิธีการทำซ้ำและขยายความ และการฝึกให้ใช้กลวิธีแบบผสม ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ใช้กลวิธีการทำซ้ำ มีความสามารถในการจำได้แบบคำต่อคำสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ใช้กลวิธีการทำซ้ำและขยายความ และสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ใช้กลวิธีผสม 2) กลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ใช้กลวิธีการทำซ้ำ กลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ใช้กลวิธีการทำซ้ำและขยายความและกลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ใช้กลวิธีแบบผสม มีความสามารถในการจับใจความหลัก การอนุมาน และการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน 3) กลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ใช้กลวิธีการทำซ้ำ มีความสามารถในการจำได้แบบคำต่อคำจากการทดสอบครั้งหลังสูงกว่าการทดสอบครั้งแรก 4) กลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ใช้กลวิธีการทำซ้ำและขยายความ มีความสามารถในการจับใจความหลัก จากการทดสอบครั้งหลังสูงกว่าการทดสอบครั้งแรก แต่มีความสามารถในการอนุมานและการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน 5) กลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ใช้กลวิธีผสม มีความสามารถในการจับใจความหลัก และการอนุมานจากการทดสอบครั้งหลังสูงกว่าการทดสอบครั้งแรกแต่มีความสามารถในการแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน

ปราโมทย์ จันทรเรือง (2535) ได้ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนการสอนแบบบูรณาการทักษะการคิด และไม่แบบบูรณาการทักษะการคิดกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อทักษะการคิดของนักเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนการสอนกับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อทักษะการคิดพบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะการคิด ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการคิดสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะการคิดของนักเรียนกลุ่มทดลอง ระหว่างนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการคิดสูงกว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปานกลาง และต่ำ และนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีคะแนนเฉลี่ยทักษะการคิดสูงกว่านักเรียนที่มีระดับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นอกจากนี้นักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนส่วนใหญ่ชอบกิจกรรมการเรียนการสอน และคิดว่าสามารถนำทักษะการคิดที่เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

วัฒน์พร ระวังทุกข์ (2535) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบประสิทธิผลของรูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชัน ในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแบบโดยตรงกับแบบสอดแทรกในเนื้อหาการสอน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองโดยได้รับการฝึกยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชัน แบบสอดแทรกในเนื้อหาการสอน ผลการฝึกพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยด้านความตระหนักรู้ในยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชัน และด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ หลังการฝึกสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยด้านความตระหนักรู้ในยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชันในการอ่านหลังการฝึกไม่แตกต่างกัน ขณะที่คะแนนเฉลี่ยด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ หลังการฝึกของทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่า คะแนนของนักเรียนที่ฝึกด้วยรูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชัน ในการอ่านแบบโดยตรงสูงกว่าคะแนนของนักเรียนที่ฝึกด้วยรูปแบบการฝึกยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชัน ในการอ่านแบบสอดแทรกในเนื้อหาการสอน

สุมาลี ชูศรี (2535) ได้พัฒนารูปแบบปฏิสัมพันธ์ของการสอนอ่านเข้าใจความ ซึ่งมีองค์ประกอบที่ส่งผลต่อการอ่านเข้าใจความ คือ การฝึกกลวิธีการเรียน ความรู้พื้นฐานในเรื่องที่อ่าน และลักษณะของเนื้อเรื่องที่อ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนสองภาษา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง และภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 72 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการฝึกกลวิธีการเรียนแบบ 4 แบบคือ การเลือกใส่ใจ การบันทึกข้อความ การจัดระเบียบข้อความและการย่อความ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบทั้ง 3 มีผลต่อการอ่านเข้าใจความ ในส่วนรูปแบบปฏิสัมพันธ์ทั้ง 3 องค์ประกอบมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ส่วนปฏิสัมพันธ์รายคู่พบเพียงคู่เดียวคือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนและความรู้พื้นฐานในเรื่องที่อ่าน ในด้านประสิทธิผลที่ได้จากการสอนตามรูปแบบนี้ กลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถทางภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุม และคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังจากการทดลองสูงกว่าคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนกลุ่มตัวอย่างเข้ารับการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศิริพร ฉันทานนท์ (2539) ได้พัฒนารูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจตามทฤษฎีโครงสร้างความรู้สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า

ได้รูปแบบการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ที่เน้นการสร้างพื้นฐานความรู้ด้านภาษา ด้านเนื้อหา และด้านโครงสร้าง บทอ่านแก่ผู้เรียนในขั้นก่อนการอ่าน และเน้นการเชื่อมโยงพื้นฐานความรู้เข้ากับบทอ่านในขั้นการอ่าน เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น เมื่อนำรูปแบบการสอนไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คณาพร คมสัน (2540) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้รูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนโดยใช้วิธีสอนอ่านตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่คะแนนของผู้เรียนที่มีความสามารถอยู่ในระดับต่ำของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนของผู้ที่มีความสามารถอยู่ในระดับต่ำของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนเฉลี่ย หลังการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนด้วยรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ก่อนการเรียนรู้ของมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) คะแนนเฉลี่ย ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน คะแนนเฉลี่ย ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองหลังการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการเรียนรู้ของมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศรารัตน์ จันกลิ่น (2544) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีการตั้งคำถามตนเองและกลวิธีการจดบันทึก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีการตั้งคำถามตนเอง มีความสามารถการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ค่อนข้างต่ำที่กำหนดตามเกณฑ์ การประเมินผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ และนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีการจดบันทึก มีความสามารถการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ ที่กำหนดและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีการตั้งคำถามตนเอง มีความสามารถการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนด้วยกลวิธีการจดบันทึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จินดา ยัญทิพย์ (2547) ได้ทำการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หลังทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

พบว่า กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กระบวนการบูรณาการทักษะการคิดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจแก่นักเรียนตามทฤษฎีโครงสร้างความรู้และเมตาคอกนิชัน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้การสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชมพูนุช เกตุแก้ว (2550) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางการอ่านก่อนเรียนและหลังเรียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยกลวิธี อภิปัญญาของนักเรียนและประเมินการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการอ่านของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้กลวิธีอภิปัญญาในการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนโดยใช้กลวิธีอภิปัญญาในการอ่านทุกขั้นตอนของกิจกรรม คือ การวางแผน การตรวจสอบ และการประเมินผลการอ่าน มีการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการอ่านของนักเรียน พบว่า นักเรียนใช้กลวิธีทำนายล่วงหน้าก่อนอ่าน อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนการใช้กลวิธีอภิปัญญาในด้านอื่นๆ อยู่ในระดับปานกลาง

กรรณิกา คณานันท์ (2551) ได้พัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ยุทธศาสตร์เมตา คอกนิชันเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เมตาคอกนิชัน และ เจตคติต่อกิจกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียน การสอนโดยใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชันเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจนั้น มีประสิทธิภาพ 79.49/77.33 สูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ยุทธศาสตร์ เมตาคอกนิชัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 เมตาคอกนิชันของ นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เจตคติของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ ยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาคอกนิชันอยู่ในระดับดีมาก

กาญจนาพิชชา ถวิลไทย (2551) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้กับ ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครสวรรค์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ใช้กลวิธี ในการเรียนภาษาโดยรวมค่อนข้างน้อย และกลวิธีการจัดระบบและประเมินผลการเรียน และกลวิธี ด้านจิตพิสัยอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างมาก ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนกับคณະมนุษย์ศาสตร์

และสังคมศาสตร์ และ คณะครุศาสตร์มีความสัมพันธ์กับผลของคะแนนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลวิธีการเรียนที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจซึ่งมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนภาษาเพราะสามารถช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้คือผู้สอนควรสอนเกี่ยวกับกลวิธีการในการเรียนรู้ภาษาทั้ง 6 กลวิธีให้กับนักศึกษาและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักศึกษาเพื่อเป็นการฝึกทักษะความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

วชิรญา จูติภัทรพงศธร (2551) ได้พัฒนารูปแบบการสอนโดยใช้ยุทธวิธีเมตาคอกนิชันเพื่อพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการสอนโดยใช้ยุทธวิธีเมตาคอกนิชัน ประกอบด้วยแนวคิดทฤษฎี หลักการ วัตถุประสงค์ กระบวนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบ และผลที่จะได้รับจากการเรียนการสอนตามรูปแบบ นักเรียนที่เรียนตามรูปแบบการสอนโดยใช้ยุทธวิธีเมตาคอกนิชันมีความสามารถในการแก้ปัญหาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุบลรัตน์ แก้วดี (2552) ได้ศึกษาการใช้ยุทธวิธีอภิปัญญาในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาที่ไม่ใช่เอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิษฐ์ โดยเปรียบเทียบการใช้ยุทธวิธีอภิปัญญาในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาจำแนกตามกลุ่มคะแนนสูงและต่ำ และจำแนกตามชายและหญิง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ไม่ใช่เอกภาษาอังกฤษมีการใช้ยุทธวิธีอภิปัญญาในทุกขั้นตอนของการอ่านในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.79 นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนสูงมีการใช้ยุทธวิธีอภิปัญญาในทุกขั้นตอนการอ่านสูงกว่านักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงใช้ยุทธวิธีอภิปัญญาภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของต่างประเทศ

วิลเลียมส์ (William, 2001: 2711 - A) ได้ศึกษาการใช้โปรแกรมดนตรีศึกษากับบทเรียนทางภาษาเพื่อช่วยปรับปรุงทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจให้ดีขึ้น การวิจัยครั้งนี้ได้มีการบูรณาการการใช้ดนตรีกับบทเรียนทางภาษา เพื่อปรับปรุงการอ่านเพื่อความเข้าใจ โปรแกรมดนตรีศึกษาได้มีการพัฒนาขึ้น และใช้กับนักเรียนที่เรียนประสานเสียงระดับมัธยมศึกษา การศึกษาครั้งนี้เป็นหลักสูตร 9 สัปดาห์ และสอนในระหว่างชั้นเรียนที่มีการประสานเสียงมีทดสอบก่อนสอน (Pre - test) ในด้านทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ นักเรียนที่เป็นนักร้องประสานเสียงที่มีคะแนนต่ำ 80 % จะได้รับพิจารณาให้เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาจัดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการสอนบทเรียนทางภาษาเนื้อเพลงและสอนวิธีการฟังข้อความในเนื้อเพลง ครูได้เพิ่มบทเรียนทางภาษาโดยให้รายละเอียดเพิ่มขึ้นเกี่ยวกับผู้แต่งเพลง นักเรียนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนบทเรียนทางภาษาและเนื้อเพลงเท่านั้น ทั้ง 2 กลุ่มจะเรียนสัปดาห์ละ 3 ครั้ง เวลา 1 ชั่วโมงและทั้ง 2 กลุ่มได้รับอนุญาตให้ร้องเพลงและฟังเนื้อร้องพร้อมกับการร้องเพลงประสานเสียง ผลการวิจัยพบว่า ระหว่างการเรียนนักเรียนกลุ่มทดลองทำบทเรียนทางภาษาได้อย่างสมบูรณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t - test และ the mann - Whitney U ซึ่งแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติในการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ดนตรีร่วมกับการสอนบทเรียนทางภาษาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

อัล ซา เย (Al - Shaye , 2002: 2777 - A) ได้ศึกษาผลการใช้ยุทธศาสตร์ เมตาคอกนิกซ์ในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ และยุทธศาสตร์เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชาย เกรด 11 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของคูเวตในการเรียนภาษาอาหรับ การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษายุทธศาสตร์ 2 วิธีคือ K - W - L Plus และ SQ3R และเปรียบเทียบยุทธศาสตร์ทั้ง 2 วิธี กับการสอนแบบเดิม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ Reading Comprehension and Comprehension Strategies Test (RCCST) เป็นเครื่องมือที่ให้นักเรียนอ่านบทอ่านและตอบคำถามแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 46 ข้อ เครื่องมือประกอบด้วย 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นแบบวัดการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีคำถาม 15 ข้อ เป็นคำถามที่เน้นความเข้าใจในการอ่านของบทอ่าน ส่วนที่ 2 เป็นแบบวัดยุทธศาสตร์เพื่อความเข้าใจ มีคำถาม 31 ข้อ เป็นคำถามที่เน้นการใช้ยุทธศาสตร์เพื่อความเข้าใจ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (ANCOVA) ใช้ตรวจสอบความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนและหลังในการใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิกซ์ และวิธีการสอนแบบเดิม การวิจัยครั้งนี้ พบว่า ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิกซ์มีผลทางบวกในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

มากกว่าวิธีการสอนแบบเดิม กลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยใช้ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชันมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบเดิม

ชาวดรี (Chaudhry, 2002: 3333 - A) ได้ศึกษาการใช้ยุทธศาสตร์ความเข้าใจและการอ่านภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สองของเด็กปากีสถาน ที่อพยพเข้ามาอยู่ในเมืองนิวยอร์ก เพื่อสำรวจการใช้ยุทธศาสตร์ความเข้าใจและการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างการอ่านเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่คุ้นเคยกับเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคยของนักเรียนปากีสถานซึ่งเรียนในโปรแกรม ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สองในโรงเรียนรัฐบาลเมืองนิวยอร์ก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิง 5 คน และนักเรียนชาย 1 คน ที่อยู่ในอเมริกาช่วงระหว่าง 1-3 ปี ซึ่งมีอายุระหว่าง 11 - 13 ปี บทอ่านที่จะใช้มีคำประมาณ 250 คำ ให้อ่านโดยใช้เทคนิคการอ่านแบบการคิดเป็นถ้อยคำ (TA Technique) ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ใช้ยุทธศาสตร์การอ่านกับบทอ่านเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่คุ้นเคย (CF Text) มีคะแนนมากกว่าการอ่านบทอ่านเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคย 2) นักเรียนที่ใช้ยุทธศาสตร์การอ่านจะหาความหมายที่มีความเหมือนกัน 3) นักเรียนที่ใช้ยุทธศาสตร์การอ่านที่ซับซ้อนมากขึ้นกับบทอ่านเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่คุ้นเคย (CF Text) มากกว่าบทอ่านเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคย (CUF Text) 4) การใช้ยุทธศาสตร์การสร้างความหมายจากเนื้อเรื่องมีความแตกต่างระหว่าง 2 บทอ่าน เมื่อนักเรียนอ่านบทอ่านเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่คุ้นเคย (CF Text) จะใช้ประสบการณ์ส่วนตัวประกอบการอ่าน ส่วนการอ่านเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคย (CUF Text) มักมีการตีความผิดไปจากเนื้อเรื่องที่อ่าน 5) การอ่านบทอ่านเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่คุ้นเคย (CF Text) นักเรียนสามารถระลึกรายละเอียดและขยายความของบทอ่านได้มากกว่าบทอ่านเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคย (CUF Text)

จอห์นสัน (Johnson, 2002: 2796 - A) ได้ศึกษาผลของการสอนยุทธศาสตร์การอ่านเพื่อความเข้าใจจากผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน เกรด 4 และการตอบสนองของนักเรียนระหว่างการคิดเป็นถ้อยคำ ความแตกต่างระหว่างการคิดที่เกิดขึ้นระหว่างการอ่าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียน เกรด 4 จากโรงเรียนประถมศึกษา 2 โรงเรียน จำนวน 100 คน โดยใช้วิธีการสอน 3 วิธี ในการสอนอ่านให้นักเรียน 6 ห้อง ซึ่ง 2 ห้องแรกใช้การสอนยุทธศาสตร์เพื่อความเข้าใจโดยตรง อภิปรายจุดมุ่งหมายและการใช้ยุทธศาสตร์ และใช้รูปแบบที่ครูค่อยๆ ปลดปล่อยให้รับผิดชอบ อีก 2 ห้อง ใช้การสอนยุทธศาสตร์เพื่อความเข้าใจในลักษณะที่จำกัดพฤติกรรมการเรียนรู้ ส่วน 2 ห้องสุดท้ายใช้วิธีการสอนแบบเดิม ครูใช้การอ่านปากเปล่าและให้งานทำในทดลองและหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า การสอนโดยใช้ยุทธศาสตร์การอ่านเพื่อความเข้าใจ มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ต่อการอ่านที่วัดจากข้อสอบมาตรฐาน นักเรียนที่เรียนโดยใช้ยุทธศาสตร์การอ่านเพื่อ

ความเข้าใจ มีความกระตือรือร้นในการคิด ขณะอ่านมากขึ้น และสามารถใช้อ้อยคำเกี่ยวกับ ยุทธศาสตร์การอ่านเพื่อความเข้าใจมากขึ้นในขณะที่อ่าน

ราเชลเล (Rachelle, 2002: 131- A) ได้ศึกษาผลของโปรแกรมการสอนเกี่ยวกับ ยุทธศาสตร์การอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนแผนสังคมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน เกรด 11 จำนวน 81 คนจากชั้นเรียน 4 ห้องเรียนที่เรียนเกี่ยวกับภูมิศาสตร์โลกและประวัติศาสตร์ โลกซึ่งสอบไม่ผ่านโปรแกรมการอ่านเพื่อความเข้าใจของรัฐเทนเนสซี (Tennessee Comprehensive Assessment Program) (TCAP) นักเรียนกลุ่มทดลองมี 41 คน กลุ่มควบคุม 40 คน มีครู 2 คนสอนกลุ่มทดลอง 1 คน และกลุ่มควบคุม 1 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัด Gates – MacGinitie Reading Test ระดับ 10 – 12 Form S ซึ่งผลของโปรแกรมวัด โดยการเปรียบเทียบจากคะแนนในการอ่านเพื่อความเข้าใจ หลังการทดลองของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม และคะแนนของคำศัพท์หลังการทดลองจากผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่อยู่ในโปรแกรมการสอนเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การอ่าน มีคะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนคะแนนคำศัพท์หลังการทดลองไม่มีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สกอตโต – โบยัน (Scotto – Boyan, 2002: 2182 - A) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ ยุทธศาสตร์การอ่านโดยใช้การคิดเป็นถ้อยคำ (think aloud) สำหรับนักเรียนเกรด A การวิจัย ครั้งนี้มุ่งศึกษา การวิเคราะห์การคิดโดยผ่านการบันทึกเป็นถ้อยคำ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ The Gates MacGinitie Reading Tests ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ใช้ยุทธศาสตร์การอ่าน โดยใช้การคิดเป็นถ้อยคำได้ใช้ยุทธศาสตร์การอ่านอย่างหลากหลาย ในการสร้างความหมายจาก เนื้อเรื่อง มีการพูดคุยนทนา เกี่ยวกับความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านและมีการใช้ยุทธศาสตร์เพิ่ม มากขึ้น กระบวนการคิดเป็นถ้อยคำเป็นการสร้างแนวให้กับนักการศึกษาที่จะเห็นยุทธศาสตร์การ อ่านที่คิดอยู่ภายใน จากที่ผู้อ่านได้สร้างความหมายจากเนื้อเรื่อง ซึ่งเป็นจุดเด่นของยุทธศาสตร์ใน การบันทึกถ้อยคำ

จากผลการศึกษาเอกสารรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนจะพัฒนาการ เรียนรู้พัฒนานาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เมื่อมีการฝึกเมตาออกนิชั่น และใช้ยุทธศาสตร์เมตาออกนิชั่น ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อ ความเข้าใจ มีเมตาออกนิชั่นสูงขึ้น จากผลที่ปรากฏดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาชุดการ สอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้ยุทธศาสตร์การเรียนรู้เมตาออกนิชั่น สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้น เกิดประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น และยังสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นอื่นๆ ต่อไป